

„Службени гласник СРС”, бр. 44/89,
„Службени гласник РС”, бр. 21/90, 11/92, 6/93, 20/93, 53/93, 67/93, 28/94, 16/97,
37/97, 36/98, 44/98, 65/2001, 55/2004

ЗАКОН О ПРЕКРШАЈИМА

ДЕО ПРВИ

Глава 1 ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим законом уређују се:

1. услови прекршајне одговорности, услови за прописивање и примену прекршајних санкција, систем санкција, прекршајни поступак, поступак извршења решења о прекршају; и

2. организација и рад органа за прекршаје.

ЗАКОНИТОСТ У ОДРЕЂИВАЊУ ПРЕКРШАЈА И ПРОПИСИВАЊУ ПРЕКРШАЈНИХ САНКЦИЈА

Члан 2.

Нико не може бити одговоран за прекршај, ако пре него што је учињен, није био предвиђен прописом, нити се може изрећи санкција ако унапред није била прописана.

ВРЕМЕНСКО ВАЖЕЊЕ ПРОПИСА

Члан 3.

На учиниоца прекршаја примењује се закон, односно пропис који је важио у време извршења прекршаја.

Ако је после учињеног прекршаја измењен пропис, примениће се пропис који је блажи за учиниоца.

ПРОСТОРНО ВАЖЕЊЕ ПРОПИСА

Члан 4.

Одредбе о прекршајима важе на територији Републике Србије кад су прописане законом или уредбом, односно на територији јединица територијалне аутономије и локалне самоуправе, кад су прописане одлуком скупштине аутономне покрајине, скупштине општине, скупштине града Београда или скупштине града.

За прекршај предвиђен прописима Републике Србије казниће се учинилац ако је прекршај учињен на територији Републике Србије или ако је учињен на домаћем броду или ваздухоплову док се налази ван територије Републике Србије.

За прекршај учињен у иностранству казниће се учинилац прекршаја само ако је то одређено законом или уредбом.

У случају из става 2. овог члана може се, под условом узајамности, уступити гоњење за прекршај страниј држави у којој учинилац прекршаја који је страни држављанин има пребивалиште.

ПРОПИСИВАЊЕ ПРЕКРШАЈА

Члан 5.

Прекршаји се могу прописивати законом или уредбом, односно одлуком скупштине аутономне покрајине, скупштине општине, скупштине града Београда и скупштине града.

Органи овлашћени за доношење прописа о прекршајима могу прописивати само казне и заштитне мере предвиђене овим законом и у границама које одређује овај закон.

Органи овлашћени за доношење прописа из става 1. овог члана могу прописивати прекршајне казне и заштитне мере, само за повреде прописа које они доносе у оквиру своје надлежности утврђене уставом и законом, под условима одређеним овим законом.

Орган који је овлашћен да прописује прекршајне казне и заштитне мере не може ово право пренети на друге органе.

ПРЕКРШАЈНЕ САНКЦИЈЕ

Члан 6.

Прекршајне санкције су: казне, опомена, заштитне мере и васпитне мере.

Глава 2

1. ОПШТЕ ОДРЕДБЕ О ПРЕКРШАЈИМА И ПРЕКРШАЈНОЈ ОДГОВОРНОСТИ

Појам прекршаја

Члан 7.

Прекршаји су повреде јавног поретка утврђене законом или другим прописима за које су прописане прекршајне казне и заштитне мере.

Нужна одбрана

Члан 8.

Није прекршај она радња која је учињена у нужној одбрани.

Нужна је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од себе или другог одбије истовремени противправни напад.

Ако је учинилац прекорачио границе нужне одбране, може се блаже казнити, ако је то прекорачење учињено под нарочито олакшавајућим околностима, неће одговарати за прекршај.

Крајња нужда

Члан 9.

Није прекршај она радња која је учињена у крајњој нужди.

Крајња нужда постоји ако је прекршај учињен ради тога да учинилац отклони од себе или другог истовремену нескривену опасност која се на други начин није могла отклонити, и ако при томе учињено зло није веће од зла које је претило.

Ако је учинилац прекорачио границе крајње нужде може се блаже казнити, а ако је то прекорачење учињено под особито олакшавајућим околностима, неће одговарати за прекршај.

Урачунљивост

Члан 10.

Није урачунљив учинилац који у време извршења прекршаја није могао схватити значај своје радње или пропуштања, или није могао управљати својим поступцима, услед трајне или привремене душевне болести, привремене душевне поремећености или заосталог душевног развоја.

Околност да је прекршај учињен под утицајем алкохола или других омамљујућих средстава не искључују одговорност учиниоца.

Нехат и умишљај

Члан 11.

За прекршајну одговорност довољан је нехат учиниоца, ако прописом о прекршају није одређено да ће се казнити само ако је прекршај учињен са умишљајем.

Прекршај је учињен са умишљајем кад је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење или кад је био свестан да услед његовог чињења или нечињења може наступити забрањена последица, али је пристао на њено наступање.

Прекршај је учињен из нехата кад је учинилац био свестан да услед његовог чињења или нечињења може наступити забрањена последица, али је олако држао да ће је моћи спречити или да она неће наступити, или кад није био свестан могућности наступања забрањене последице, иако је према околностима и према својим личним својствима био дужан и могао бити свестан те могућности.

Стварна заблуда

Члан 12.

Није прекршајно одговоран учинилац који је у време извршења прекршаја био у стварној заблуди.

Стварна заблуда постоји кад је учинилац који је у време извршења прекршаја погрешно сматрао да постоје околности према којима би, да су оне стварно постојале, његова радња била дозвољена.

Правна заблуда

Члан 13.

Непознавање прописа којим је прекршај предвиђен не искључује одговорност, али учинилац прекршаја који из оправданих разлога није знао да је та радња забрањена може се блаже казнити.

Сила, претња и принуда

Члан 14.

Није одговоран ко учини прекршај под утицајем силе, претње или принуде.

Некажњавање за прекршај

Члан 15.

Нико не може бити кажњен у прекршајном поступку два или више пута за исту прекршајну радњу.

Лице које је у кривичном поступку или у поступку за привредни преступ правоснажно оглашено кривим за дело које има и обележја прекршаја, неће се казнити за прекршај.

Дипломатски имунитет

Члан 16.

Прекршајни поступак неће се водити нити ће се изрицати казна против лица која уживају дипломатски имунитет.

Одговорност правног лица, одговорног лица и предузетника

Члан 17.

Правно лице, одговорно лице у правном лицу (у даљем тексту: одговорно лице) и предузетник могу бити одговорни за прекршај само ако је то прописом о прекршају предвиђено.

Правно лице је одговорно за прекршај ако је до извршења прекршаја дошло радњом или пропуштањем дужног надзора од стране органа управљања или одговорног лица, или радњом другог лица које је било овлашћено да поступа у име правног лица.

Правно лице које се налази под стечајем одговорно је за прекршај, без обзира на то да ли је прекршај учињен пре отварања или у току стечајног поступка, али му се не може изрећи казна него само заштитна мера одузимања предмета и одузимање имовинске користи.

Државни органи и органи локалне самоуправе, не могу бити одговорни за прекршај.

Законом се може прописати да за прекршај одговара одговорно лице у државном органу или органу локалне самоуправе.

Члан 18.

Одговорност одговорног лица постоји ако је до извршења прекршаја дошло његовом радњом или његовим пропуштањем.

Одговорним лицем, у смислу овог закона, сматра се лице коме су у правном лицу поверени одређени послови који се односе на управљање, пословање или процес рада, као и лице које у државном органу или органу локалне самоуправе врши одређене дужности.

Одговорност одговорног лица за прекршај не постоји ако је оно поступало на основу наређења другог одговорног лица или органа управљања и ако је предузело све радње које је на основу закона, другог прописа или општег акта било дужно да предузме да би спречило извршење прекршаја.

Одговорност одговорног лица за прекршај не престаје зато што му је престао радни однос у правном лицу, државном органу или органу локалне

самоуправе нити зато што је настала немогућност кажњавања правног лица услед његовог престанка.

Стварно правно лице и његов представник

Члан 19.

Ако у пропису којим је предвиђен прекршај није друкчије одређено, страно правно лице и страно одговорно лице казниће се за прекршај ако је прекршај учињен на територији Републике Србије, и ако страно правно лице има представништво у Србији и Црној Гори.

2. ПОКУШАЈ ПРЕКРШАЈА

Покушај

Члан 20.

За покушај прекршаја учинилац је одговоран само ако је за то законом предвиђено.

3. САУЧЕСНИШТВО

Саизвршилаштво

Члан 21.

Ако више лица учествовањем у радњи извршења прекршаја или на други начин, заједнички учине прекршај, свако од њих казниће се казном прописаном за тај прекршај.

Подстрекавање

Члан 22.

Ко другог са умишљајем подстрекне да учини прекршај казниће се као да га је сам учинио.

Помагање

Члан 23.

Ко другом са умишљајем помогне да изврши прекршај казниће се као да га је сам учинио.

Кажњавање саучесника

Члан 24.

Подстрекач и помагач су прекршајно одговорни у границама свог умишљаја.

С обзиром на природу прекршаја, као и начин и околности под којима је подстрекавање или помагање извршено и степен одговорности подстрекача и помагача, подстрекач и помагач могу се блаже казнити или се против њих поступак може обуставити.

4. НАЧИН, ВРЕМЕ И МЕСТО ИЗВРШЕЊА ПРЕКРШАЈА

Начин извршења прекршаја

Члан 25.

Прекршај може бити извршен чињењем или нечињењем.

Прекршај је извршен нечињењем кад је учинилац пропустио радњу коју је био дужан да изврши.

Време извршења прекршаја

Члан 26.

Прекршај је извршен у време када је учинилац радио или био дужан да ради, без обзира када је последица наступила.

Место извршења прекршаја

Члан 27.

Прекршај је извршен како у месту где је учинилац радио или био дужан да ради, тако и у месту где је последица наступила.

Глава 3

КАЗНЕ ЗА ПРЕКРШАЈЕ

1. ВРСТА КАЗНЕ И УСЛОВИ ЗА ЊИХОВО ИЗРИЦАЊЕ

Врста казне

Члан 28.

За прекршај може се прописати новчана казна или казна затвора.

За прекршај се може алтернативно прописати новчана казна и казна затвора.

За прекршај учињен из материјалне заинтересованости, законом се могу прописати обе казне.

Прописивање казне

Члан 29.

Казна затвора може се прописати само законом.

Новчана казна може се прописати законом или уредбом, односно одлуком скупштине аутономне покрајине, скупштине општине, скупштине града Београда и скупштине града.

За прекршај правног лица може се прописати само новчана казна.

Законитост при изрицању казне

Члан 30.

Ако су новчана казна и казна затвора прописане алтернативно, казна затвора се изриче само за прекршај којим су биле проузроковане теже последице или за прекршаје који указују на већи степен одговорности учиниоца.

Казна затвора

Члан 31.

Казна затвора не може се прописивати у трајању краћем од једног дана ни дужем од тридесет дана.

За теже прекршаје јавног реда и мира и теже прекршаје којима се угрожава живот или здравље људи, или услед којих могу настати друге теже последице може се прописати казна затвора до шездесет дана.

Члан 32.

Казну затвора може изрећи само орган за прекршаје.

Казна затвора не може се изрећи трудној жени, после навршена три месеца трудноће, ни мајци док дете не наврши једну годину живота, а ако је дете мртво рођено или ако је умрло после порођаја - док не прође шест месеци од дана порођаја.

Новчана казна

Члан 33.

Законом или уредбом новчана казна може се прописати у распону:

1. од 500 до 50.000 динара за физичко лице или одговорно лице;
2. од 10.000 до 1.000.000 динара за правно лице;
3. од 5.000 до 500.000 динара за предузетника.

Новчана казна која се наплаћује на лицу места може се за физичко лице и одговорно лице прописати у фиксном износу од 500 до 5.000 динара, а за правно лице и предузетника у фиксном износу од 2.000 до 20.000 динара.

Изузетно од одредбе ст. 1. и 2. овог члана, виша новчана казна може се прописати за прекршаје, и то:

- из области јавних прихода, јавног информисања, царинског, спољнотрговинског и девизног пословања, у сразмери са висином причињене штете или неизвршене обавезе, вредности робе или друге ствари која је предмет прекршаја, али не виша од десетоструког износа тих вредности;

- из области спречавања, ограничавања или нарушавања конкуренције, у процентуалном износу од 1 - 10 % од прихода које је остварило правно лице или предузетник у обрачунској години која је претходила години када је прекршај учињен.

Новчана казна која се прописује одлуком скупштине аутономне покрајине, скупштине општине, скупштине града Београда и скупштине града, не може бити виша од половине новчане казне која се може прописати законом или уредбом.

Члан 33а

БРИСАН - са 44/98

Рок уплате новчане казне

Члан 34.

У решењу о прекршају одређује се рок плаћања новчане казне, који не може бити краћи од 15 дана нити дужи од три месеца од дана правоснажности решења.

У оправданим случајевима првостепени орган за прекршаје, који је донео решење о прекршају, може дозволити да се новчана казна исплати у ратама. У том случају првостепени орган за прекршаје одређује начин и рок плаћања, који не може бити дужи од шест месеци.

Замена новчане казне

Члан 35.

Ако кажњено физичко лице не плати новчану казну у року, новчана казна замењује се казном затвора тако што се за сваких започетих 500 динара одређује један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од тридесет дана. Део новчане казне који није могао бити замењен казном затвора наплаћује се принудним путем.

Замена новчане казне у казну затвора врши се на основу забелешке судије за прекршаје да новчана казна није плаћена и да се има извршити упућивањем кажњеног у затвор.

Ако кажњено физичко лице после сачињавања забелешке из става 2. овог члана, исплати новчану казну, казна затвора се неће извршити. Уколико је извршење казне затвора започето па кажњено лице исплати остатак новчане казне, прекинуће се издржавање казне затвора.

Ако кажњено физичко лице исплати део новчане казне, остатак казне ће се сразмерно заменити казном затвора.

Ако је поред новчане казне изречена и казна затвора, затвор којим се замењује новчана казна и изречена казна затвора не могу трајати дуже од шездесет дана.

Ако је у случају из става 1. овог члана за више прекршаја изречена казна затвора преко 30 дана и новчана казна, затвор којим се замењује новчана казна не може, заједно са изреченом казном затвора, прећи 90 дана.

Ако су за прекршај прописане и новчана казна и казна затвора, казна затвора којом се замењује изречена новчана казна не може прећи највишу меру казне затвора за тај прекршај.

Новчана казна изречена одговорном лицу и предузетнику замењује се казном затвора, по правилима по којима се казном затвора замењује новчана казна изречена физичком лицу.

Принудна наплата новчане казне

Члан 36.

Професионалном војнику новчана казна не може бити замењена казном затвора.

Ако правно лице и професионални војник не плате новчану казну у року, наплата се врши принудним путем.

2. ОДМЕРАВАЊЕ КАЗНЕ

Општа правила о одмеравању казне

Члан 37.

Казна за прекршаје одмерава се у границама које су за тај прекршај одређене, а при томе се узимају у обзир све околности које утичу да казна буде већа или мања, а нарочито: тежина и последице прекршаја, околности под којима је

прекршај учињен, степен одговорности учиниоца, личне прилике учиниоца и држање учиниоца после учињеног прекршаја.

Не може се у обзир као отежавајућа околност раније изречена казна или заштитна мера, ако је од дана правоснажности решења о прекршају протекло више од две године.

При одмеравању висине новчане казне узете се у обзир и имовно стање учиниоца.

Ублажавање казне

Члан 38.

Ако се приликом одмеравања казне утврди да прекршајем нису проузроковане теже последице, а постоје олакшавајуће околности које указују да се и са благом казном може постићи сврха кажњавања, прописана казна може се ублажити на један од следећих начина:

1. изрећи казна испод најмање мере казне која је прописана за тај прекршај, али не испод најмање законске мере те врсте казне;
2. уместо прописане казне затвора изрећи новчана казна;
3. уместо прописане казне затвора и новчане казне изрећи само једну од тих казни.

Члан 38а

Изузетно од одредбе чл. 37. и 38. овог закона, неће се казнити учинилац прекршаја ако је прекршај према околностима под којима је учињен малог значаја и ако није проузроковао последице или су последице незнатне.

Стицај прекршаја

Члан 39.

Ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више прекршаја по којима није донето решење о прекршају, а поступак се води пред истим органом, претходно ће се утврдити казна за сваки од тих прекршаја, па ће се за све те прекршаје изрећи јединствена казна.

Јединствена казна ће се изрећи по следећим правилима:

1. ако је за све прекршаје у стицају утврђена казна затвора, изрећи ће се јединствена казна затвора, с тим што јединствена казна затвора не може бити већа од шездесет дана;

2. ако је за све прекршаје у стицају утврђена новчана казна, изрећи ће се јединствена новчана казна која представља збир утврђених новчаних казни, с тим што јединствена новчана казна не може бити већа од двоструког износа највеће мере новчане казне предвиђене овим законом и

3. ако је за прекршаје у стицају утврђена казна затвора, а за друге прекршаје новчана казна, изрећи ће се једна казна затвора и једна новчана казна по тач. 1. и 2. овог става.

Урачунавање задржавања и притвора у казну

Члан 40.

.Време за које је учинилац прекршаја задржан пре доношења решења о прекршају, урачунава се у изречену казну.

Ако је против лица осумњиченог за кривично дело био одређен притвор, а кривични поступак је правоснажно окончан обуставом кривичног поступка или ослобађајућом пресудом, односно одбијајућом пресудом, осим због стварне ненадлежности суда, па се за исту радњу у прекршајном поступку утврди одговорност учиниоца, време проведено у притвору урачунаће се у изречену казну за прекршај.

Притвор, односно задржавање које је трајало дуже од 12, а краће од 24 часа, рачуна се у један дан затвора, или 500 динара новчане казне.

Глава 4.

ОПОМЕНА

Члан 41.

Уместо прописане казне за прекршај може се изрећи опомена ако постоје околности које у знатној мери умањују одговорност учиниоца, тако да се може очекивати да ће се убудуће клонити вршења прекршаја и без изрицања казне.

Опомена се може изрећи и ако се прекршај састоји у неиспуњавању прописане обавезе или је прекршајем нанесена штета, а учинилац је пре доношења решења о прекршају испунио прописану обавезу, односно отклонио или надокнадио нанесену штету.

Глава 5.

ЗАШТИТНЕ МЕРЕ

Прописивање заштитних мера

Члан 42.

Заштитна мера може се прописати законом и уредбом, уз казну за прекршај.

Врсте заштитних мера

Члан 43.

За прекршаје могу се прописати следеће заштитне мере:

1. одузимање предмета,
2. забрана вршења одређених делатности,
3. забрана правном лицу да врши одређене делатности,
4. забрана одговорном лицу да врши одређене послове,
5. забрана управљања возилом на моторни погон,
6. обавезно лечење алкохоличара и наркомана,
7. удаљење странаца са територије Србије и Црне Горе.

Заштитне мере одузимања предмета, обавезног лечења алкохоличара и наркомана и удаљења странаца са територије Србије и Црне Горе могу се, под условима одређеним овим законом, изрећи и кад нису предвиђене прописом којим је одређен прекршај.

Изрицање заштитних мера

Члан 44.

Првостепени орган за прекршаје може учиниоцу прекршаја изрећи једну или више заштитних мера кад постоје услови за њихово изрицање предвиђени овим или другим законом или другим прописом.

Заштитне мере се могу изрећи ако је учиниоцу прекршаја изречена казна или опомена.

Заштитна мера може се изрећи и кад казна за прекршај није изречена ако је таква могућност прописана.

Заштитну меру може изрећи орган за прекршаје и орган државне управе који води прекршајни поступак за прекршаје из области јавних прихода, царинског, спољнотрговинског и девизног пословања.

Одузимање предмета

Члан 45.

Предмети који су употребљени или су били намењени за извршење прекршаја или који су настали извршењем прекршаја могу се одузети ако су својина учиниоца прекршаја, односно ако њима располаже правно лице учинилац прекршаја.

Предмети из става 1. овог члана, могу се одузети и кад нису својина учиниоца прекршаја или њима не располаже правно лице - учинилац прекршаја, ако то захтевају интереси опште безбедности, чување живота и здравља људи, сигурност робног промета или разлози јавног морала, као и у другим случајевима предвиђеним овим законом.

Првостепени орган за прекршаје који је донео решење о прекршају одредиће у складу са посебним прописима да ли ће се одузети предмети уништити, продати или предати заинтересованом органу односно организацији.

Ако је учинилац самовољно отуђио или уништио предмете или је на други начин омогућио одузимање предмета из става 1. овог члана, у решењу о прекршају одредиће се да плати новчани износ који одговара вредности предмета.

Прописом којим се одређује прекршај може се предвидети обавезно изрицање заштитне мере одузимања предмета.

Предмети из ст. 1. и 2. овог члана одузеће се и кад се прекршајни поступак не заврши решењем којим се окривљени оглашава одговорним, ако то захтевају интереси опште безбедности или разлози морала као и у другим случајевима одређеним посебним законом. О овоме се доноси посебно решење.

Одузимањем предмета не дира се у право трећих лица на накнаду штете од учиниоца.

Предмети из става 1. овог члана, за прекршаје из области царинског, спољнотрговинског и девизног пословања, могу се одузети и ако казна за прекршај није изречена, ако се прекршајни поступак не може водити због непостојања услова за прекршајну одговорност или ако је поступак прекинут из разлога што учинилац прекршаја није доступан органу надлежном за вођење прекршајног поступка.

Забрана вршења одређених делатности

Члан 46.

Забрана вршења одређених делатности састоји се у забрани предузетнику или другом учиниоцу прекршаја да врши одређену привредну или другу делатност

за коју се издаје дозвола надлежног органа или која се уписује у одговарајући регистар.

Ако прописом којим се одређује прекршај нису посебно предвиђени услови за изрицање заштитне мере, мера се може изрећи ако учинилац прекршаја делатност злоупотреби за извршење прекршаја или ако се оправдано може очекивати да би даље вршење делатности било опасно по живот или здравље људи или друге законом заштићене интересе.

Забрана вршења одређене делатности може се изрећи у трајању од шест месеци до три године, рачунајући од правоснажности решења о прекршају. Време проведено на издржавању казне затвора не урачунава се у трајање изречене мере.

Забрана правном лицу да врши одређене делатности

Члан 46а

Забрана правном лицу да врши одређене делатности састоји се у забрани производње одређених производа или вршења одређених послова у области промета робе, финансија и услуга, или у забрани вршења других одређених послова.

Ако прописом којим се одређује прекршај нису посебно предвиђени услови за изрицање заштитне мере, мера се може изрећи ако би даље вршење одређене делатности било опасно за живот или здравље људи, штетно за привредно или финансијско пословање других правних лица или за привреду у целини.

Забрана правном лицу да врши одређену делатност може се изрећи у трајању од три месеца до једне године, рачунајући од правоснажности решења о прекршају.

Забрана одговорном лицу да врши одређене послове

Члан 46б

Забрана одговорном лицу да врши одређене послове састоји се у забрани учиниоцу прекршаја да врши дужност коју је вршио у време извршења прекршаја или руководећу дужност у привредном или финансијском пословању или одређену врсту послова или све или неке дужности везане за располагање, коришћење, управљање или руковање повереном имовином.

Ако прописом којим се одређује прекршај није друкчије предвиђено, забрана одговорном лицу да врши одређене послове изриче се кад одговорно лице злоупотреби вршење дужности ради извршења прекршаја.

Забрана одговорном лицу да врши одређене послове може се изрећи у трајању од три месеца до једне године, рачунајући од правоснажности решења о

прекршају. Време проведено на издржавању казне затвора не урачунава се у трајање изречене мере.

Забрана управљања возилом на моторни погон

Члан 47.

Забрана управљања возилом на моторни погон састоји се у томе да учиниоцу забрани управљање возилом на моторни погон одређене врсте или категорије.

Ако прописом којим се одређује прекршај нису посебно предвиђени услови за изрицање заштитне мере, мера се може изрећи учиниоцу прекршаја који је учинио тежу повреду прописа о безбедности саобраћаја или чије раније кршење тих прописа показује да је опасно да учинилац управља возилом на моторни погон одређене врсте или категорије. При одлучивању да ли ће се изрећи ова мера узете се у обзир и то да ли је учинилац возач моротног возила по занимању.

Заштитна мера из става 1. овог члана може се изрећи у трајању од тридесет дана до једне године.

Време трајања изречене мере, тече од дана уписа у дозволу, а ако учинилац нема издату дозволу - од дана правоснажности решења о прекршају.

Време проведено на издржавању казне затвора не урачунава се у време трајања ове мере.

Обавезно лечење алкохоличара и наркомана

Члан 48.

Обавезно лечење алкохоличара и наркомана може се изрећи лицу које је учинило прекршај услед зависности од сталне употребе алкохола или опојних дрога и код кога постоји опасност да ће услед ове зависности и даље да чини прекршаје.

Пре изрицања мере из става 1. овог члана, првостепени орган за прекршаје ће прибавити мишљење вештака, односно надлежне здравствене организације.

Ако прописом којим се одређује прекршај није предвиђено изрицање заштитне мере, мера се може изрећи учиниоцу прекршаја који због употребе алкохола или опојних дрога нарушава сопствено здравље или постаје опасан по околину и који је учинио прекршај услед зависности од сталне употребе алкохола или опојних дрога и код кога постоји опасност да ће услед ове зависности и даље вршити прекршаје.

При изрицању мере из става 1. овог члана учиниоцу прекршаја наложиће се обавезно лечење у одговарајућој здравственој установи. Ако учинилац прекршаја без оправданих разлога одбије лечење, ова мера извршиће се принудним путем.

Време трајања заштитне мере из става 1. овог члана одређује се на предлог одговарајуће здравствене организације.

Извршење изречених заштитних мера из става 1. овог члана обуставиће се и пре истека времена одређеног у решењу о прекршају ако се од стране здравствене организације установи да је лечење завршено.

Удаљење странаца са територије Србије и Црне Горе

Члан 49.

Удаљење странаца са територије Србије и Црне Горе може се изрећи странцу који је учинио прекршај због кога је непожељан његов даљи боравак у земљи.

Заштитна мера из става 1. овог члана може се изрећи у трајању од шест месеци до три године.

Време трајања изречене мере тече од дана правоснажности решења о прекршају, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Стицај заштитних мера

Члан 50.

Ако је једним решењем за више прекршаја утврђено више заштитних мера исте врсте, за које је прописано да ће се изрећи у одређеном трајању, изрећи ће се јединствена заштитна мера која је једнака збиру трајања појединачно утврђених заштитних мера, с тим да она не може прећи највећу законску границу трајања врсте те заштитне мере.

Глава 6.

Општа правила о васпитним мерама и кажњавању малолетника

Члан 51.

Према малолетним учиниоцима прекршаја примењују се одредбе ове главе, а остале одредбе овог закона само ако нису у супротности са овим одредбама.

Искључење прекршајне одговорности деце

Члан 52.

Према малолетнику који у време извршења прекршаја није навршио четрнаест година (дете) не може се водити прекршајни поступак.

Прекршајне санкције према малолетницима

Члан 53.

Према малолетнику који је у време извршења прекршаја навршио четрнаест, а није навршио шеснаест година (млађи малолетник) могу се изрећи само васпитне мере.

Малолетнику који је у време извршења прекршаја навршио шеснаест година, а није навршио осамнаест година (старији малолетник) може се изрећи васпитна мера или казна.

Заштитна мера се изузетно може изрећи малолетнику уз васпитну меру, ако је због природе прекршаја то неопходно.

Само орган за прекршаје може малолетнику изрећи васпитну меру, казну затвора и заштитну меру.

Одговорност родитеља и стараоца за прекршај малолетника

Члан 54.

Законом се може одредити да ће се родитељи, односно старалац малолетника који је учинио прекршај казнити ако је учињени прекршај последица његовог пропуштања дужног надзора над малолетником, а у могућности је да такав надзор врши.

Врсте васпитних мера

Члан 55.

Малолетним учиниоцима прекршаја могу се изрећи следеће васпитне мере: укор, упућивање у дисциплински центар за малолетнике и појачан надзор.

Укор

Члан 56.

Укор ће се изрећи малолетнику према којем није потребно предузети трајније васпитне мере, а нарочито кад је прекршај учинио из лакомислености или непромишљености.

При изрицању укора малолетнику ће се указати на штетност његовог поступка.

Упућивање у дисциплински центар за малолетнике

Члан 57.

Упућивање у дисциплински центар за малолетнике изрећи ће се малолетнику кад је потребно да се одговарајућим краткотрајним васпитним мерама изврши утицај на његову личност и владање.

Приликом изрицања мере из става 1. овог члана одредиће се да се малолетник упућује у дисциплински центар на одређени број сати у празничне дане и то највише четири узастопна празнична дана или на одређени број сати у току дана, али најдуже 15 дана, или на непрекидни боравак за одређени број дана, али не дуже од 10 дана.

При изрицању мере упућивања у дисциплински центар водиће се рачуна да услед њеног извршења малолетник не изостане са редовне наставе.

У дисциплинском центру према малолетнику се примењују васпитне, педагошке и друге мере са циљем да се малолетник одврати од вршења прекршаја и других недозвољених радњи.

Појачан надзор

Члан 58.

Васпитна мера појачаног надзора изриче се ако је потребно да се према малолетнику изврши трајнија мера васпитања и преваспитања. Ова мера се може изрећи као мера појачаног надзора од стране родитеља, стараоца или органа старатељства.

Појачан надзор од стране родитеља или стараоца изриче се ако су родитељи, или стараоци пропустили надзор над малолетником, а у могућности су да такав надзор врше.

Ако родитељи или старалац не могу вршити појачан надзор над малолетником малолетнику ће се изрећи појачан надзор органа старатељства.

У случају из става 3. овог члана малолетник остаје код својих родитеља или стараоца.

Мера појачаног надзора може трајати најдуже једну годину. После шест месеци од почетка извршења те мере првостепени орган за прекршаје може на предлог органа старатељства обуставити извршење мере ако је сврха те мере постигнута.

Услови за изрицање васпитних мера

Члан 59.

Код изрицања васпитне мере узима се у обзир старост малолетника, степен његовог душевног развоја, психичке карактеристике и мотиви због којих је извршио прекршаје, досадашње васпитање, околина и услови под којима је живео, тежина прекршаја, да ли му је већ пре тога била изречена васпитна мера, као и све остале околности које утичу на избор васпитне мере којом ће се најбоље постићи сврха преваспитања.

Ради утврђивања околности из става 1. овог члана могу се саслушати родитељи малолетника, његов старалац и друга лица која могу пружити потребне податке.

Обустава извршења и измена одлуке о васпитној мери

Члан 60.

Кад се после доношења одлуке, којом је изречена васпитна мера појаве околности којих није било у време доношења одлуке или се за њих није знало, а оне би биле од утицаја на доношење одлуке, извршење изречене мере може се обуставити или се изречена мера може заменити другом васпитном мером.

Поновно одлучивање о васпитним мерама

Члан 61.

Ако је од правоснажности одлуке којом је изречена васпитна мера протекло више од шест месеци, а извршење није започето, првостепени орган за прекршаје ће поново одлучити о потреби извршења изречене мере. При томе може одлучити да се раније изречена мера изврши, не изврши или да се замени неком другом васпитном мером.

Кажњавање старијих малолетника

Члан 62.

Старијем малолетнику се може изрећи казна само ако је у време извршења прекршаја, према својој душевној развијености могао схватити значај своје радње и управљати својим поступцима и ако због тежих последица прекршаја или већег степена прекршајне одговорности не би било оправдано применити васпитну меру.

Казна затвора према старијем малолетнику може се изрећи изузетно имајући у виду природу прекршаја, личне особине и понашање малолетника.

Казна затвора која се изрекне према малолетнику не може бити дужа од 15 дана, нити се новчана казна може заменити затвором у дужем трајању од 15 дана.

Изрицање васпитне мере или казне за прекршаје у стицају

Члан 63.

Ако је малолетник учинио више прекршаја у стицају, првостепени орган за прекршаје надлежан за вођење прекршајног поступка ће при избору васпитних мера јединствено ценити све прекршаје и изрећи смо једну меру.

Ако првостепени орган за прекршаје који води прекршајни поступак за неки прекршај утврди казну, а за друге прекршаје васпитне мере, изрећи ће само казну.

Овако ће поступити и у случају ако се после изречене васпитне мере односно казне утврди да је малолетник пре или после њеног извршења учинио прекршај.

Дејство пунолетности

Члан 64.

Ако је малолетник постао пунолетан пре доношења решења о прекршају, првостепени орган за прекршаје неће изрећи васпитну меру.

Ако је малолетник постао пунолетан после доношења решења о прекршају којим је била изречена васпитна мера, првостепени орган за прекршаје ће обуставити извршење те мере.

Глава 7.

ОДУЗИМАЊЕ ИМОВИНСКЕ КОРИСТИ ПРИБАВЉЕНЕ ПРЕКРШАЈЕМ

Основ одузимања имовинске користи

Члан 65.

Нико не може задржати имовинску корист која је прибављена извршењем прекршаја.

Корист из става 1. овог члана одузима се решењем о прекршају којим је утврђен прекршај и одговорност за њега, под условима који су предвиђени овим законом.

Начин одузимања имовинске користи

Члан 66.

Одузимање имовинске користи састоји се у одузимању новца, предмета од вредности и сваке друге имовинске користи која је прибављена извршењем

прекршаја. Ако тако одузимање није могуће, учинилац ће се обавезати да плати новчани износ који одговара прибављеној имовинској користи.

Ако окривљени у одређеном року не плати новчани износ из става 1. овог члана, наплата ће се извршити принудним путем.

Имовинска корист прибављена извршењем прекршаја може се одузети од лица на које је пренесена без накнаде или уз накнаду која не одговара стварној вредности ако су она знала или могла знати да је имовинска корист прибављена прекршајем.

Одузимање имовинске користи од правног лица

Члан 67.

Ако је прекршајем учиниоца прибављена имовинска корист за правно лице, та ће се корист одузети.

Заштита оштећеног

Члан 68.

Ако је оштећеном у прекршајном постуку досуђен имовинско-правни захтев, одузимање имовинске користи изрећи ће се само уколико та корист прелази досуђени имовинско-правни захтев оштећеног.

Глава 8.

ЗАСТАРЕЛОСТ

Застарелост покретања и вођења прекршајног поступка

Члан 69.

Прекршајни поступак не може се предузети ако протекне једна година од дана када је прекршај учињен.

Изузетно од одредбе става 1. овог члана, за прекршаје из области јавних прихода, царинског, спољнотрговинског и девизног пословања може се посебним законом прописати дужи рок застарелости гоњења.

Рок из става 2. овог члана не може бити дужи од пет година.

Застаревање прекршајног гоњења не тече за време за које се гоњење не може предузети по закону.

Застаревање се прекида сваком процесном радњом надлежног органа која се предузима ради гоњења учиниоца прекршаја.

Са сваким прекидом застаревање почиње поново да тече.

Застарелост прекршајног гоњења настаје у сваком случају кад протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост гоњења.

Застарелост извршења казне и заштитне мере

Члан 70.

Изречена казна и заштитна мера не могу се извршити ако је од дана правоснажности решења о прекршају протекла једна година.

Застаревање извршења казне и заштитне мере почиње од дана правоснажности решења о прекршају којим је изречена казна односно заштитна мера.

Застаревање извршења казне и заштитне мере не тече за време за које се извршење не може предузети по закону.

Застаревање се прекида сваком процесном радњом надлежног органа која се предузима ради извршења казне, односно заштитне мере.

Са сваким прекидом застаревање почиње поново да тече.

Застарелост извршења казне односно заштитне мере настаје у сваком случају кад протекне два пут онолико времена колико се по закону тражи за извршење казне, односно заштитне мере.

ДЕО ДРУГИ

Прекршајни поступак

Глава 9.

ОСНОВНА НАЧЕЛА ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА

Начело законитости

Члан 71.

Овим законом утврђују се правила којима се осигурава да нико невин не буде кажњен, а да се учиниоцу прекршаја изрекне прекршајна санкција под условима које предвиђа овај закон.

Покретање прекршајног поступка

Члан 72.

Прекршајни поступак покреће се на основу захтева овлашћеног органа или оштећеног.

За прекршаје из области царинског, спољнотрговинског и девизног пословања орган надлежан за вођење прекршајног поступка, поступак покреће и по службеној дужности, одмах по сазнању за прекршај.

Претпоставка невиности

Члан 73.

Нико не може бити сматран одговорним за прекршај док то не буде утврђено правоснажним решењем о прекршају.

Утврђивање истине

Члан 74.

Првостепени орган за прекршај је дужан да истинито и потпуно утврди чињенице које су од важности за доношење законите одлуке и да са једнаком пажњом испита и утврди како чињенице које терете окривљеног тако и оне које му иду у корист.

Помоћ неугој странци

Члан 75.

Окривљеног или друго лице које учествује у поступку, а из незнања би могло да пропусти неку радњу у поступку, или да због тога не користи своја права, првостепени орган за прекршаје је дужан да поучи о правима која му по овом закону припадају и о последицама пропуштања радње.

Економичност прекршајног поступка

Члан 76.

Првостепени орган за прекршаје је дужан да поступак спроведе без одуговлачења, али тако да то не буде на штету доношења правилне и законите одлуке.

Слободна оцена доказа

Члан 77.

Првостепени орган за прекршаје оцењује доказе по свом слободном уверењу. Које ће чињенице узети као доказане, одлучује првостепени орган на

основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно и на основу резултата целокупног поступка.

Испитивање окривљеног

Члан 78.

Пре доношења решења о прекршају окривљеном ће се пружити могућност да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист.

Ако уредно позвани окривљени не дође и не оправда изостанак или у одређеном року не да писмену одбрану, а његово испитивање није нужно за утврђивање чињеница које су од важности за доношење законите одлуке, решење о прекршају може се донети и без испитивања окривљеног.

Право одбране окривљеног

Члан 79.

Окривљени има право да се брани сам или уз стручну помоћ браниоца.

Употреба језика у прекршајном поступку

Члан 80.

Окривљени, сведоци и друга лица која у чествују у прекршајном поступку имају право да при извођењу појединих радњи у поступку или на усменом претресу употребљавају свој језик.

Ако се радња у прекршајном поступку односно усмени претрес не води на језику тог лица, обезбедиће се усмено превођење онога што то лице или други износи, као и исправа и другог писменог доказног материјала.

О праву на превођење поучи ће се лице из става 2. овога члана, које се може одрећи тог права ако зна језик на коме се води прекршајни поступак. У записнику ће се забележити да је дата поука и изјава учесника.

Превођење обавља тумач кога одреди првостепени орган за прекршаје који води прекршајни поступак.

Двостепеност прекршајног поступка

Члан 81.

Против решења донетог у првом степену може се изјавити жалба ако овим законом није друкчије одређено.

Решење донето у другом степену правоснажно је.

Члан 82.

Ако је жалба изјављена само у корист окривљеног, решење о прекршају не може се изменити на његову штету, нити се у поновљеном поступку може донети решење које је неповољније за окривљеног.

Накнада штете неоправдано задржаном или кажњеном лицу

Члан 83.

Лице које је неоправдано кажњено за прекршај или је без основа задржано има право на накнаду штете која му је тиме причињена, као и друга права утврђена законом.

По захтеву лица из става 1. овог члана, Министарство правде спроводи поступак ради постизања споразума о постојању, врсти и висини накнаде.

Глава 10.

Органи за вођење прекршајног поступка

Члан 84.

Прекршајни поступак у првом степену води општински судија за прекршаје (у даљем тексту: првостепени орган).

Прекршајни поступак у другом степену води веће за прекршаје (у даљем тексту: другостепени орган).

За прекршаје из области царинског, спољнотрговинског и девизног пословања прекршајни поступак у првом степену води Комисија за прекршаје при министарству надлежном за послове финансија (у даљем тексту: првостепени орган).

Првостепени орган састављен је од три члана од којих је један председник. Председник и чланови првостепеног органа могу имати заменике. Један од чланова првостепеног органа мора бити дипломирани правник са положеним правосудним испитом и имати потребно радно искуство на одговарајућим правним пословима.

За прекршаје из става 3. овог члана, прекршајни поступак у другом степену води Веће за другостепени прекршајни поступак при министарству надлежном за послове финансија (у даљем тексту: другостепени орган).

Другостепени орган састављен је од три члана од којих је један председник. Чланови другостепеног органа морају бити дипломирани правници са положеним правосудним испитом и радним искуством на одговарајућим правним пословима.

Члан 84а

Општински органи за прекршаје на територији Републике Србије образују се одлуком Владе Републике Србије.

Општински органи за прекршаје образују се за територију једне општине или више општина, града Београда и града.

Члан 85.

Веће за прекршаје су:

1. Веће за прекршаје у Београду, за општине на територији града Београда;

2. Веће за прекршаје у Ваљеву, за територију општина: Богатић, Ваљево, Владимирци, Коцељева, Крупањ, Лајковац, Лозница, Љиг, Љубовија, Мали Зворник, Мионица, Осечина, Уб и Шабац;

3. Веће за прекршаје у Зајечару, за територију општина: Бољевац, Бор, Зајечар, Кладово, Књажевац, Мајданпек, Неготин и Сокобања;

4. Веће за прекршаје у Крагујевцу, за територију општина: Аранђеловац, Баточина, Деспотовац, града Крагујевца, Кнић, Параћин, Рача, Рековац, Јагодина, Свилајнац, Топола и Ћуприја;

5. Веће за прекршаје у Краљеву, за територије општина: Александровац, Брус, Варварин, Врњачка Бања, Горњи Милановац, Краљево, Крушевац, Лучани, Нови Пазар, Рашка, Сјеница, Тутин, Трстеник, Ћићевац и Чачак;

6. Веће за прекршаје у Лесковцу, за територију општина: Бојник, Босилеград, Бујановац, Власотинце, Владичин Хан, Врање, Лебане, Лесковац, Прешево, Сурдулица, Трговиште, Медвеђа и Црна Трава;

7. Веће за прекршаје у Нишу, за територију општина: Алексинац, Бабушница, Бела Паланка, Блаце, Гаџин Хан, Димитровград, Дољевац, Житорађа, Куршумлија, Мерошина, града Ниша, Пирот, Прокупље, Ражањ и Сврљиг;

8. Веће за прекршаје у Смедереву, за територију општина: Велика Плана, Велико Градиште, Голубац, Жабари, Жагубица, Кучево, Мало Црниће, Петровац, Пожаревац, Смедерево и Смедеревска Паланка;

9. Веће за прекршаје у Ужицу, за територију општина: Ариље, Бајина Башта, Ивањица, Косјерић, Нова Варош, Пожега, Прибој, Пријеполје, Ужице и Чајетина.

10. Веће за прекршаје у Новом Саду, за територију општина: Ада, Алибунар, Апатин, Бач, Бачка Паланка, Бачки Петровац, Бачка Топола, Бела Црква, Беочин, Бечеј, Врбас, Вршац, Жабал, Житиште, Зрењанин, Инђија, Ириг, Кањижа, Кикинда, Ковачица, Ковин, Кула, Мали Иђош, Нови Бечеј, Нови Кнежевац, Нова Црња, Опово, Оџаци, Панчево, Пећинци, Пландиште, Рума, Сента, Сечањ, Сомбор, Србобран, Сремски Карловци, Сремска Митровица, Стара Пазова, Суботица, Темерин, Тител, Чока и Шид, као и града Новог Сада;

11. Веће за прекршаје у Приштини, за територију општина: Витина, Вучитрн, Глоговац, Гњилане, Гора, Дечани, Ђаковица, Звечан, Зубин Поток, Исток, Качаник, Клина, Косово Поље, Косовска Каменица, Косовска Митровица,

Лепосавић, Липљан, Ново Брдо, Обилић, Ораховац, Пећ, Подујево, Призрен, Србица, Сува Река, Урошевац, Штимље и Штрпце, као и града Приштине.

Члан 86.

Општински органи за прекршаје и већа за прекршаје (у даљем тексту: органи за прекршаје) су самостални државни органи.

У вршењу своје функције органи за прекршаје су независни и одлуке доносе на основу устава, закона и других прописа, а за свој рад одговарају Влади Републике Србије.

Члан 87.

Органи за прекршаје извештавају Министарство правде о примени закона и других прописа и о свом раду.

Члан 88.

Рад органа за прекршаје је јаван.

Јавност рада обезбеђује се нарочито: јавним одржавањем претреса, јавним објављивањем одлука, давањем обавештења заинтересованим лицима о току прекршајног поступка, упознавањем јавности о свом раду путем средстава јавног информисања.

Ради очувања тајне, заштите морала, интереса малолетника или заштите других посебних интереса друштвене заједнице, може се искључити јавност рада у свим или само у појединим фазама прекршајног поступка.

Члан 89.

Општински органи за прекршаје дужни су једни другима пружати правну помоћ.

Општински органи за прекршаје су дужни пружати правну помоћ државним и другим органима достављањем списа, исправа и других података, ако се тиме не омета ток прекршајног поступка.

Члан 89а

Средства за рад органа за прекршаје обезбеђују се у буџету Републике.

Надлежни органи утврђују и дозначавају средства за рад органа за прекршаје у складу са потребом благовременог и уредног извршавања њихове функције.

У оквиру средстава из става 1. овог члана утврђују се, посебно за сваку годину, средства за плате и друга примања запослених у органима за прекршаје, за материјалне трошкове са трошковима поступка и за опремање и унапређење рада органа за прекршаје.

Члан 90.

На запослене у органу за прекршаје, уколико овим законом није друкчије предвиђено, примењују се одредбе посебних прописа којима су утврђени положај, права и обавезе запослених у државним органима.

Члан 91.

За штету коју судија учини грађанима или правним лицима својим незаконитим радом или неправилним радом, одговара Република Србија, ако је штету проузроковао намерно или из крајње непажње.

Члан 92.

Број судија у органима за прекршаје утврђује се одлуком Владе Републике Србије, на предлог министра правде.

Члан 93.

Општински орган за прекршаје у првом степену води прекршајни поступак ако није надлежан орган државне управе, и врши друге послове одређене законом или другим прописом.

Члан 94.

Веће за прекршаје одлучује о жалбама на одлуке општинских органа за прекршаје, о жалбама на одлуке које у прекршајном поступку донесу органи државне управе, о сукобу и преношењу месне надлежности општинских органа за прекршаје са свога подручја и врши друге послове одређене законом или другим прописом.

Члан 95.

Судија општинског органа за прекршаје одлучује као појединац.

Веће за прекршаје одлучује у већу састављеном од тројице судија.

Члан 96.

Већа за прекршаје врше преглед и прате рад општинских органа за прекршаје и могу тражити од општинских органа за прекршаје податке и извештаје потребне за праћење прекршајне праксе, примену закона и других прописа, праћење и проучавање друштвених односа и појава, и о другим питањима од интереса за остваривање њихове функције.

Члан 97.

Републички орган управе надлежан за послове прекршаја врши овлашћења у вези организовања рада, прати и анализира рад органа за прекршаје у вези са унапређивањем њиховог рада, организације пословања, ажурности и ефикасности, решавања кадровских, материјалних и других питања од значаја за њихов рад.

У вршењу послова из става 1. овог члана, републички орган управе надлежан за послове прекршаја може тражити податке и извештаје од органа за прекршаје, као и вршити преглед њиховог рада у погледу примене Пословника о раду органа за прекршаје.

Министар правде доноси Пословник о раду органа за прекршаје и Правилник о оријентационим мерилима о потребном броју судија и других радника у органима за прекршаје.

Члан 98.

Судије за прекршаје именује и о престанку њихове дужности одлучује Влада Републике Србије, на предлог министра правде.

Судије за прекршаје именују се на време од осам година.

Члан 99.

За судију општинског органа за прекршаје може се именовати југословенски држављанин који испуњава опште услове за рад у државним органима, који је завршио правни факултет, положио правосудни испит и достојан је дужности судије за прекршаје.

За именовање судије већа за прекршаје потребно је и најмање пет година радног искуства у правној струци после завршеног правног факултета.

Члан 100.

Конкурс за именовање судија за прекршаје Влада Републике Србије оглашава у "Службеном гласнику Републике Србије" и у једном од дневних листова.

Рок за подношење пријава не може бити краћи од 15 дана, а рок за доношење одлуке о конкурс у за именовање не може бити дужи од 30 дана од истека рока за подношење пријаве надлежном органу.

Члан 101.

У поступку именовања судија за прекршаје, министар правде прибавља мишљење о кандидатима од органа за прекршаје за који се именовање врши и другостепеног органа за прекршаје и других органа и установа у којима је кандидат радио и заједно са својим предлогом доставља га надлежном телу Владе Републике Србије.

Члан 102.

О одлуци донетој у поступку именовања Влада Републике Србије обавештава све пријављене кандидате, орган за прекршаје у коме се именовање врши и републички орган управе надлежан за послове прекршаја.

Именовани судија ће ступити на дужност у року од 30 дана од дана пријема обавештења о именовану за судију за прекршаје.

Ако именовани судија без оправданог разлога не ступи на дужност у року из става 2. овог члана, сматра се да није именован.

Члан 103.

БРИСАН - са 53/93

Члан 104.

У општинском органу за прекршаје са две или више судија именује се старешина органа, на време од четири године и може бити поново именован.

У општинском органу за прекршаје у коме има само један судија, он непосредно врши дужност старешине органа.

У већу за прекршаје именује се председник већа за прекршаје, на време од четири године и може бити поново именован.

Старешина општинског органа за прекршаје и председник већа за прекршаје представљају орган за прекршаје и врше друге обавезе и овлашћења.

Ако старешини општинског органа за прекршаје, односно председнику већа за прекршаје престане дужност, министар правде одређује судију који врши дужност старешине, односно председника и покреће поступак за именовање старешине, односно председника.

Одредбе овог закона које се односе на судије за прекршаје сходно се примењују на председника већа за прекршаје, односно старешину општинског органа за прекршаје, ако овим законом није друкчије одређено.

Члан 105.

Пре ступања на дужност именовани судија полаже заклетву пред председником Владе Републике Србије или лицем које он одреди.

Текст заклетве гласи:

"Заклињем се да ћу се у свом раду придржавати устава и закона, да ћу дужност судије вршити савесно и непристрасно и да ћу штитити поредак Републике Србије."

Члан 106.

Именовани судија је дужан чувати углед органа за прекршаје и судијске функције.

Судија за прекршаје не може се позвати на одговорност за мишљење и дати глас у вршењу судијске функције.

Судија за прекршаје не може бти народни посланик, посланик и одборник, вршити политичке и управне функције нити може вршити другу службу, посао или дужност која би могла утицати на његову самосталност и независност или која би умањила његов углед или углед органа за прекршаје.

Члан 107.

БРИСАН - са 53/93

Члан 108.

Дужност судије за прекршаје престаје кад судија то сам затражи, кад наврши шездесет пет година живота или четрдесет година стажа осигурања или кад буде разрешен.

Судија за прекршаје разрешава се кад је осуђен за кривично дело на безусловну казну затвора дужу од шест месеци или за кажњиво дело које га чини недостојним дужности судије за прекршаје, кад несавесно или нестручно врши своју дужност, кад трајно изгуби радну способност за вршење дужности судије за прекршаје, ако врши дужност, службу или посао који би могли утицати на његову самосталност или независност, који би могли умањити његов углед или углед органа за прекршаје, ако се због промена у уређењу органа за прекршаје смањи број судија за прекршаје или укине орган за прекршаје, или ако одбије да поступи по решењу о упућивању на рад у други орган за прекршаје.

Члан 109.

Поступак у коме се одлучује о томе да ли постоје разлози за престанак дужности судије за прекршаје покреће министар правде, самостално, на предлог старешине општинског органа за прекршаје или на предлог председника већа за прекршаје.

Судија за прекршаје који сам жели да му дужност престане подноси захтев министру правде.

Члан 109а

Пошто преко председника већа за прекршаје или старешине општинског органа за прекршаје или на други начин утврди потребне чињенице, министар правде предлаже Влади Републике Србије да одлучи о престанку дужности судије за прекршаје, или обуставља поступак.

Судија за прекршаје има право да се пред министром правде усмено изјасни о постојању разлога за разрешење због несавесног или нестручног вршења дужности.

Члан 109б

Судији за прекршаје дужност престаје 31. децембра календарске године у којој наврши шездесет пет година живота или четрдесет година стажа осигурања.

Ако судија за прекршаје поднесе захтев за престанак дужности а о захтеву не буде одлучено у року од месец дана, сматра се да му је дужност престала истеком рока од месец дана од подношења захтева.

У осталим случајевима дужност судије за прекршаје престаје дана одређеног у одлуци Владе Републике Србије.

Члан 109в

Судија за прекршаје коме дужност престане на његов захтев има положај који у истом случају имају судије судова у Републици Србији.

Исто важи и кад судији за прекршаје дужност престане због разрешења.

Ако је разрешен због смањења броја судија у органу за прекршаје или због укидања органа за прекршаје, или кад не буде поново именован, судија за прекршаје има положај који у истим случајевима имају лица која поставља Влада Републике Србије.

Члан 110.

Судија ће бити удаљен са дужности док траје истрага или се налази у притвору.

Судија може бити удаљен са дужности ако је покренут поступак за његово разрешење због тога што је осуђен за кривично дело које га чини недостојним за вршење судијске дужности, или што је због других разлога постао неподобан за вршење ове дужности.

Одлуку о удаљењу са дужности у случају из ст. 1. и 2. овог члана доноси старешина општинског органа за прекршаје, а за старешину општинског органа за прекршаје и судију већа за прекршаје - председник већа за прекршаје.

Одлуку о удаљењу са дужности у случају из ст. 1. и 2. овог члана, за председника већа за прекршаје доноси функционер који руководи републичким органом управе надлежним за послове правосуђа.

Члан 111.

Судија за прекршаје може једном у две године најдуже на шест месеци бити упућен на рад у други орган за прекршаје истог или нижег степена.

Судија се упућује на рад у орган за прекршаје у коме недостатак, спреченост, изузеће судија или други разлози доведу у питање уредан рад.

Решење о упућивању у општински орган за прекршаје на подручју истог већа за прекршаје доноси председник већа за прекршаје, а решење о упућивању на подручје другог већа за прекршаје - министар правде.

Члан 112.

БРИСАН - са 44/98

Члан 113.

БРИСАН - са 44/98

Члан 114.

БРИСАН - са 53/93

Члан 115.

Правилник о организацији и систематизацији радних места у органу за прекршаје доноси председник већа за прекршаје, односно старешина општинског органа за прекршаје, уз сагласност министра правде.

Члан 116.

БРИСАН - са 53/93

Наплата мандатне казне

БРИСАНО - са 44/98

Члан 117.

БРИСАН - са 44/98

Општа месна надлежност

Члан 118.

За вођење прекршајног поступка у првом степену месно је надлежан по правилу првостепени орган за прекршаје на чијем је подручју прекршај учињен.

Првостепени орган за прекршаје који је месно надлежан за вођење прекршајног поступка против правног лица надлежан је и за вођење поступка против одговорног лица у том правном лицу.

Ако је прекршај учињен на домаћем броду или домаћем ваздухоплову, за вођење прекршајног поступка у првом степену месно је надлежан првостепени орган за прекршаје на чијем се подручју налази домаћа лука или ваздухопловно

пристаниште у коме се завршава путовање учиниоца прекршаја, а ако је учинилац прекршаја члан посаде, надлежан је првостепени орган за прекршаје на чијем се подручју налази матична лука брода односно матично пристаниште ваздухоплова.

Ако је прекршај извршен на подручју више првостепених органа за прекршаје надлежан је онај првостепени орган за прекршаје који је први започео поступак, а ако поступак још није започет - првостепени орган за прекршаје коме је прво поднет захтев за покретање прекршајног поступка.

Супсидијарна месна надлежност

Члан 119.

Ако је исто лице окривљено за више прекршаја месно надлежан је првостепени орган за прекршаје на чијем подручју окривљени има пребивалиште или боравиште односно седиште окривљеног правног лица, уколико се важност прописа којим је прекршај одређен простире и на подручју на коме се налази његово пребивалиште или боравиште, односно седиште окривљеног правног лица.

Ако није познато ни место извршења прекршаја ни пребивалиште или боравиште окривљеног, надлежан је првостепени орган за прекршаје на чијем се подручју окривљени пронађе, односно ухвати или се сам пријави.

Кумулација месне надлежности

Члан 120.

Ако је исто лице окривљено за више прекршаја па су за вођење прекршајног поступка надлежна два или више првостепених органа за прекршаје, надлежан је онај првостепени орган за прекршаје који је по захтеву овлашћеног органа први започео поступак, а ако поступак још није започет - првостепени орган за прекршаје коме је прво поднесен захтев за покретање прекршајног поступка.

Спајање и раздвајање прекршајног поступка

Члан 121.

Првостепени орган за прекршаје који је надлежан за вођење прекршајног поступка против учиниоца прекршаја, надлежан је и за вођење поступка против саучесника.

За саизвршиоца надлежан је по правилу првостепени орган за прекршаје који је, као надлежан за једног од њих, први започео поступак.

Против учиниоца прекршаја и саучесника спровешће се, по правилу, јединствен прекршајни поступак и донети једно решење о прекршају, а ако је то целисходно, поступак против појединих саучесника може се издвојити, у том случају ће се донети посебно решење.

Уступање предмета

БРИСАНО - са 44/98

Члан 122.

БРИСАН - са 44/98

Преношење месне надлежности

Члан 123.

Кад је надлежни првостепени орган за прекршаје из правних или стварних разлога спречен да поступа у одређеном предмету дужан је да о томе извести другостепени орган за прекршаје који ће одредити други стварно надлежни орган.

Против решења из става 1. овог члана није дозвољена жалба.

Поступање у случају ненадлежности

Члан 124.

Првостепени орган за прекршаје је дужан да по службеној дужности пази на своју стварну и месну надлежност и чим примети да није надлежан огласиће се ненадлежним и без одлагања уступиће предмет надлежном првостепеном органу за прекршаје, или другом надлежном органу.

Ако првостепени орган за прекршаје коме је предмет уступљен као надлежном сматра да је надлежан првостепени орган за прекршаје који му је предмет уступио покренуће поступак за решавање сукоба надлежности.

Решавање сукоба надлежности

Члан 125.

О сукобу надлежности између првостепених органа за прекршаје решава другостепени орган за прекршаје.

Док се не реши сукоб надлежности између првостепених органа за прекршаје, сваки од њих је дужан да предузима оне радње у поступку за које постоји опасност од одлагања.

Против решења којим је одлучено о сукобу надлежности није дозвољена жалба.

Сукоб надлежности између органа за прекршаје и других органа надлежних за вођење прекршајног поступка решава Врховни суд Србије.

Глава 11.

ИЗУЗЕЋЕ

Основи за изузеће

Члан 126.

Судија који учествује у прекршајном поступку изузеће се:

1. ако је оштећен прекршајем;
2. ако му је окривљени, бранилац окривљеног, представник окривљеног правног лица, подносилац захтева за покретање прекршајног поступка, оштећени или његов законски заступник, односно пуномоћник, брачни друг или сродник по крви у правој линији до било ког степена, у побочној линији до четвртог степена, а по тазбини до другог степена;
3. ако је са окривљеним, представником окривљеног правног лица, браниоцем окривљеног, службеним лицем које је у име овлашћеног органа поднело захтев за покретање прекршајног поступка или оштећеним у односу стараоца, стараника, усвојиоца, усвојеника, храниоца или храњеника;
4. ако је у истом предмету као службено лице у име овлашћеног органа поднело захтев за покретање прекршајног поступка или је учествовало као представник окривљеног правног лица, бранилац окривљеног, законски заступник или пуномоћник оштећеног, или је саслушано као сведок или као вештак;
5. ако је у истом предмету учествовао у доношењу првостепеног решења;
6. ако постоје околности које изазивају сумњу у његову непристрасност.

Дужност судије кад постоје разлози за изузеће

Члан 127.

Судија који учествује у прекршајном поступку, чим сазна да постоји који од разлога за изузеће из члана 126. став 1. тач. 1. до 5. овог закона, дужан је да прекине сваки рад на том предмету и да о томе обавести старешину органа за прекршаје који ће одредити другог судију. Ако се ради о изузећу старешине првостепеног органа за прекршаје, он ће одредити себи заменика између судија тог органа за прекршаје.

Ако је старешина првостепеног органа за прекршаје истовремено и једини судија у том првостепеном органу за прекршаје или ако из других разлога није могуће да себи одреди заменика из истог органа за прекршаје, затражиће од председника другостепеног органа за прекршаје да делегира другог судију.

Ако судија сматра да постоје друге околности које оправдавају његово изузеће (члан 126. став 1. тачка 6. овог закона) обавестиће о томе старешину првостепеног органа за прекршаје, а ако се ради о случају из става 2. овог члана, председника другостепеног органа за прекршаје.

Подношење захтева за изузеће

Члан 128.

Изузеће из члана 126. овог закона могу тражити окривљени и овлашћени подносилац захтева за покретање прекршајног поступка (у даљем тексту: странке).

Странке могу поднети захтев за изузеће због разлога из члана 126. овог закона све до доношења решења о прекршају.

Захтев за изузеће председника и судија другостепеног органа за прекршаје странка може ставити у жалби на првостепено решење о прекршају.

Странка може тражити изузеће само поименично одређеног судије који у предмету поступа.

Странка је дужна да у захтеву наведе околности због којих сматра да постоји неки од законских основа за изузеће.

Члан 129.

Кад судија који је учествовао у прекршајном поступку сазна да је стављен захтев за његово изузеће, дужан је да одмах обустави сваки рад на предмету, а ако се ради о изузећу из члана 126. став 1. тачка 6. овог закона, може до доношења решења по захтеву предузимати само оне радње за које постоји опасност од одлагања.

Члан 130.

Одредбе о изузећу судија, сходно ће се примењивати и на службено лице које води прекршајни поступак у органу државне управе записничаре, тумаче и вештаке.

Одлучивање о захтеву за изузеће

Члан 131.

О захтеву за изузеће из члана 128. овог закона одлучује старешина првостепеног органа за прекршаје.

Ако се тражи изузеће старешине првостепеног органа за прекршаје, решење о изузећу доноси председник другостепеног органа за прекршаје.

Ако се тражи изузеће судије другостепеног органа за прекршаје, решење о изузећу доноси председник другостепеног органа за прекршаје.

Ако се тражи изузеће председника другостепеног органа за прекршаје, решење о изузећу доноси Врховни суд Србије.

О изузећу записничара, тумача и вештака одлучује судија који води прекршајни поступак.

Пре доношења решења о изузећу прибавиће се изјава од лица чије се изузеће тражи, а по потреби спровешће се и друге радње.

Против решења којим се изузеће усваја није дозвољена жалба, а решење којим се изузеће одбија може се побијати само жалбом против решења о прекршају.

Глава 12

ОКРИВЉЕНИ

Окривљени и његово право одбране

Члан 132.

Окривљени је лице против кога се води прекршајни поступак.

Окривљени има право да подноси доказе, ставља предлоге и употребљава правна средства предвиђена овим законом.

Окривљени има право да се брани сам или уз стручну помоћ браниоца.

За браниоца се може узети адвокат, а њега може заменити адвокатски приправник.

Ако у седишту првостепеног органа за прекршаје нема адвоката, за браниоца се може узети дипломирани правник.

Браниоца окривљеног могу узети и његов законски заступник, брачни друг, сродник по крви у правој линији, усвојилац, усвојеник, брат, сестра и хранилац.

Бранилац је овлашћен да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени.

Бранилац је дужан да поднесе пуномоћје првостепеном органу за прекршаје пред којим се води прекршајни поступак. Окривљени може дати браниоцу и усмено пуномоћје на записник код првостепеног органа за прекршаје пред којим се води прекршајни поступак.

Права и дужности браниоца престају кад окривљени опозове пуномоћје.

Окривљено правно лице

Члан 133.

За окривљено правно лице у прекршајном поступку учествује његов представник, који је овлашћен да предузима све радње које може предузети сам окривљени.

Представник окривљеног правног лица

Члан 134.

Представник окривљеног правног лица је лице које је овлашћено да представља то правно лице на основу закона, акта надлежног државног органа, или статута, односно другог општег акта правног лица.

Орган управљања у правном лицу може за представника одредити друго лице из реда својих чланова или другог радника у том правном лицу.

Представник окривљеног правног лица из ст. 1. и 2. овог члана мора да има писмено овлашћење органа који га је одредио за представника.

Представник окривљеног правног лица може бити само једно лице.

Представник окривљеног страног правног лица

Члан 135.

Представник окривљеног страног правног лица је лице које управља представништвом или другом организационом јединицом тог правног лица у Србији и Црној Гори, уколико за представника правног лица не буде одређено друго лице.

Ко не може бити представник окривљеног правног лица

Члан 136.

Представник окривљеног правног лица не може бити лице које је у истој ствари сведок.

Представник окривљеног правног лица не може бити ни одговорно лице против кога се води поступак за учињени прекршај ни лице које истиче да је поступало на основу наређења другог лица или органа управљања.

У случајевима из ст. 1. и 2. овог члана судија који води прекршајни поступак дужан је да обавести правно лице ради одређивања другог представника.

Кажњавање за неодређивање представника

Члан 137.

Ако окривљено правно лице на позив првостепеног органа за прекршај не одреди свог представника, казниће се новчаном казном од од 500 до 1.000 динара. Ако и после изрицања те казне правно лице не одреди свог представника, за свако даље неодривање позиву казниће се новчаном казном од 1.000 до 3.000 динара.

Окривљено правно лице и окривљено одговорно лице у том правном лицу могу имати сваки свог браниоца или заједничког браниоца.

Глава 12.

Оштећени

Члан 138.

Оштећени у смислу овог закона је лице чије је какво лично или имовинско право повређено или угрожено прекршајем.

Оштећени има право да сам или преко свог законског заступника или пуномоћника:

1. подноси захтев за покретање прекршајног поступка;
2. подноси доказе, ставља предлоге и истиче имовинско-правни захтев за накнаду штете или повраћај ствари;
3. изјављује жалбу на решење које је донето поводом његовог захтева за покретање прекршајног поступка.

Глава 13.

ПОДНЕСЦИ И ЗАПИСНИЦИ

Поднесци

Члан 139.

Захтев за покретање прекршајног поступка, предлози, правни лекови и друге изјаве и саопштења (у даљем тексту: поднесци) подносе се писмено или се дају усмено на записник.

Поднесци из става 1. овог члана морају бити разумљиви и садржати све што је потребно да би се по њима могло поступити.

Ако је поднесак неразумљив или не садржи све што је потребно да би се по њему могло поступити, судија који води прекршајни поступак наложиће

подносиоцу поднеска да у одређеном року, а најкасније у року од 15 дана, поднесак исправи, односно допуни, а ако то не учини поднесак ће се одбацити као неуредан.

ЗАПИСНИК

Састављање записника

Члан 140.

О свакој радњи предузетој у току прекршајног поступка саставиће се записник истовремено кад се радња врши, а ако то није могуће, непосредно после тога.

Записник пише записничар. Само кад се врши претресање стана или лица, или се радња предузима ван службених просторија првостепеног органа за прекршаје, а записничар се не може обезбедити, записник може писати лице које предузима радњу.

Кад записник пише записничар, записник се саставља на тај начин што лице које предузима радњу казује гласно записничару шта ће унети у записник.

Лицу које се испитује, може се дозволити да само казује одговоре у записник. У случају злоупотребе, ово право му се може ускратити.

Садржина записника

Члан 141.

У записник се уноси назив првостепеног органа за прекршаје, место где се врши радња, дан и час кад је радња започета и завршена, лична имена присутних лица и у ком својству присуствују, као и назначење прекршајног предмета по ком се радња предузима.

Записник треба да садржи битне податке о току и садржини предузете радње. У записник се у облику приповедања убележава само битна садржина датих исказа и изјава. Питања се уносе у записник само ако је потребно да се разуме одговор. Ако је потребно, у записник ће се дословно унети питање које је постављено и одговор који је дат. Ако су приликом предузимања радње одузети предмети или списи, то ће се назначити у записнику, а одузете ствари ће се прикључити записнику или ће се навести где се налази.

У записник ће се унети изјава окривљеног да ли има предлога за извођење других доказа.

Приликом предузимања радњи као што су увиђај, претресање стана или лица, или препознавање лица или предмета, у записник ће се унети и подаци који су важни с обзиром на природу такве радње или за утврђивање истоветности појединих предмета (опис мера и величина предмета или трагова, стављање ознаке

на предмете и др.), а ако су направљене скице, цртежи, планови, фотографије, филмски снимци и сл. то ће се навести у записнику и прикључити записнику.

Уредност записника

Члан 142.

Записник се мора водити уредно. У њему се не сме ништа избрисати, додати или мењати. Прецртана места морају остати читка.

Сва преиначења, исправке и додаци уносе се на крају записника и морају бити оверена од стране лица која потписују записник.

Читање записника

Члан 143.

Испитано, односно саслушано лице, лица која обавезно присуствују радњама у прекршајном поступку као и окривљени, бранилац и оштећени ако су присутни имају право да прочитају записник или да захтевају да им се прочита. На то је дужан да их упозори судија који предузима радњу а у записник ће се назначити да ли је упозорење учињено и да ли је записник прочитан. Записник ће се увек прочитати ако није било записничара, и то ће се назначити у записнику.

Потписивање записника

Члан 144.

Записник потписује испитано, односно саслушано лице. Ако се записник састоји од више страница, испитано, односно саслушано лице, потписује сваку страницу.

На крају записника потписаће се тумач, ако га је било, а при претресању и лице које се претреса или чији се стан претреса, као и сведоци који су присуствовали претресању.

Ако записничар не пише записник, записник потписују лица која присуствују радњи. Ако таквих лица нема или нису у стању да схвате садржину записника, записник потписују два сведока.

Неписмено лице уместо потписа ставља отисак кажипрста десне руке а записничар ће испод отиска потписати његово име и презиме. Ако се услед немогућности да се стави отисак кажипрста десне руке ставља отисак неког другог прста или отисак прста леве руке, у записнику ће се назначити од којег је прста и са које руке узет отисак.

Ако испитано, односно саслушано лице нема обе руке - прочитаће записник, а ако је неписмено - записник ће му се прочитати, и то ће се забележити у записнику.

Ако испитано, односно саслушано лице одбије да потпише записник или да стави отисак прста, забележиће се то у записник и навешће се разлог одбијања.

Ако се радња није могла обавити без прекида, у записнику ће се назначити дан и час кад је настао прекид, као и дан и час када се радња наставља.

Ако је било приговора у погледу садржине записника, навешће се у записнику и ти приговори.

Записник на крају потписују судија и записничар.

Записник о већању и гласању

Члан 145.

О већању и гласању пред другостепеним органом за прекршаје саставља се посебан записник.

Записник о већању и гласању садржи ток гласања и одлуку која је донета.

Записник потписују сви чланови већа и записничар.

Одвојена мишљења прикључиће се записнику о већању и гласању, ако нису унесена у сам записник.

Глава 15.

РОКОВИ И ПОВРАЋАЈ У ПРЕЂАШЊЕ СТАЊЕ

Рокови

Члан 146.

Рокови предвиђени овим законом не могу се продужити, осим кад је то законом изричито дозвољено.

Кад је изјава везана за рок, сматра се да је дата у року ако је пре него што истекне предата оном ко је овлашћен да је прими.

Кад је изјава упућена преко поште препорученом пошиљком или телеграфским путем, дан предаје пошти сматра се даном предаје ономе коме је упућено. Предаја војној пошти у месту где не постоји редовна пошта сматра се као предаја пошти препорученом пошиљком.

Окривљени који се налази у казнено-поправној установи, може изјаву која је везана за рок дати и на записник или предати управи установе. Дан кад је састављен такав записник, односно кад је изјава предата управи установе сматра се као дан предаје органу који је надлежан да је прими.

Ако је поднесак који је везан за рок, због незнања или очигледне омашке подносиоца, предат или упућен ненадлежном органу пре истека рока а стигне надлежном органу после истека рока, сматра се да је поднет на време.

Рачунање рокова

Члан 147.

Рокови се рачунају на сате, дане, месеце и године.

Сат или дан када је достављање или саопштење извршено, односно у који пада догађај од када треба рачунати трајање рока не урачунава се у рок, већ се за почетак рока узима први наредни сат, односно дан. У један дан рачуна се 24 часа, а месец се рачуна по календарском времену.

Рокови одређени по месецима, односно годинама завршавају се протеком оног дана последњег месеца, односно године који по свом броју одговара дану када је рок отпочео. Ако нема тог дана у последњем месецу, рок се завршава последњег дана тог месеца.

Ако последњи дан рока пада на државни празник или у недељу или у неки други дан када орган за прекршаје не ради, рок истиче протеком наредног радног дана.

ПОВРАЋАЈ У ПРЕЂАШЊЕ СТАЊЕ

Рок за повраћај у пређашње стање

Члан 148.

Окривљеном који из оправданих разлога пропусти рок за изјаву жалбе на решење о прекршају, првостепени орган за прекршаје ће дозволити повраћај у пређашње стање ради изјаве жалбе, ако у року од осам дана од дана престанка узрока због кога је пропуштен рок поднесе молбу за повраћај у пређашње стање и ако истовремено с молбом преда жалбу.

После протеча месец дана од дана пропуштеног рока не може се тражити повраћај у пређашње стање.

Молба за повраћај у пређашње стање подноси се првостепеном органу који је донео првостепено решење.

Молба за повраћај у пређашње стање не задржава извршење решења о прекршају, али првостепени орган за прекршаје, коме је предата молба може, према околностима, одлучити да се са извршењем застане до доношења одлуке по молби.

Одлучивање о повраћају у пређашње стање

Члан 149.

О повраћају у пређашње стање одлучује првостепени орган за прекршаје који је донео првостепено решење које се побија жалбом.

Кад првостепени орган за прекршаје дозволи повраћај у пређашње стање због пропуштеног рока за жалбу, исту са списима предмета доставиће на решавање другостепеном органу за прекршаје.

Против решења којим се дозвољава повраћај у пређашње стање није дозвољена жалба.

Првостепени орган за прекршаје из става 1. овог члана жалбу против решења којим није дозвољен повраћај у пређашње стање са жалбом на решење о прекршају и осталим списима предмета доставиће на решавање другостепеном органу за прекршаје. Ако другостепени орган за прекршаје дозволи повраћај у пређашње стање због пропуштеног рока за жалбу, истим решењем ће одлучити о жалби изјављеној против решења о прекршају.

Глава 16.

ТРОШКОВИ ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА

Шта обухватају трошкови

Члан 150.

Трошкови прекршајног поступка су издаци учињени поводом прекршајног поступка од његовог покретања до завршетка.

Трошкови прекршајног поступка су:

1. трошкови за сведоке, вештаке и тумаче;
2. трошкови увиђаја;
3. подвозни трошкови окривљеног;
4. издаци за довођење окривљеног;
5. подвозни и путни трошкови службених лица;
6. нужни издаци оштећеног, односно његовог законског заступника и награда и нужни издаци његовог пуномоћника;
7. награда и нужни издаци браниоца; и
8. паушални износи.

Висина паушалног износа утврђује се прописом којим се уређују трошкови у судским поступцима.

Обавеза сношења трошкова

Члан 151.

Трошкови прекршајног поступка падају на терет лица које је оглашено одговорним за прекршај.

Трошкови поступка за прекршај по коме је поступак обустављен сноси првостепени орган за прекршаје који је поступак водио.

Ако је прекршајни поступак обустављен због лажног захтева оштећеног или због одустанка оштећеног од поднетог захтева, трошкове поступка сноси оштећени.

Одлука о трошковима

Члан 152.

У решењу о прекршају одлучиће се ко сноси трошкове прекршајног поступка, у ком износу и у ком року је дужан да их плати.

Ако за утврђивање висине трошкова нема довољно података, о трошковима ће се одлучити када се ти подаци прибаве.

Кад у решењу о прекршају није одлучено о трошковима поступка, одлучиће се о томе накнадно посебним решењем.

Рок из става 1. овог члана не може бит краћи од 15 ни дужи од 30 дана од дана правоснажности решења.

Солидарни трошкови

Члан 153.

Лице које је окривљено за више прекршаја неће сносити трошкове у погледу прекршаја за који је прекршајни поступак обустављен, ако је могуће те трошкове издвојити из укупних трошкова.

У решењу о прекршају којим је више окривљених оглашено одговорним, првостепени орган за прекршаје ће одредити колики ће део трошкова сносити сваки од њих, а ако то није могуће, одлучиће да сви окривљени солидарно носе трошкове. Плаћање паушалног износа одредиће се за сваког окривљеног посебно.

Трошкови откривања учиниоца

Члан 154.

Кад је посебним прописом одређено да ће трошкове настале поводом откривања прекршаја сносити учинилац, на предлог подносиоца захтева обавезаће се окривљени да плати те трошкове.

Члан 155.

У решењу којим се одлучује о трошковима првостепени орган за прекршаје може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целости или делимично трошкове прекршајног поступка, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица која је он дужан да по закону издржава.

Трошкови превођења

Члан 156.

Трошкови превођења на језик националних мањина, који настану применом одредаба устава и закона о правима припадника националних мањина на употребу свога језика у поступку, падају на терет првостепеног органа за прекршаје који води поступак.

Претходно исплаћивање трошкова

Члан 157.

Трошкови прекршајног поступка из члана 150. став 2. тач. 1, 2, 4. и 5. овог закона исплаћују се унапред из средстава првостепеног органа за прекршаје који води прекршајни поступак, а наплаћују се доцније од лица која су дужна да их накнаде по одредбама овог закона.

Сходна примена прописа о накнади трошкова у кривичном поступку

Члан 158.

Прописи о накнади трошкова сведоцима, вештацима и тумачима у кривичном поступку сходно ће се примењивати у прекршајном поступку.

Глава 17.

ИМОВИНСКО-ПРАВНИ ЗАХТЕВ

Расправљање о имовинско-правном захтеву

Члан 159.

Имовинско-правни захтев који је настао услед извршења прекршаја, расправиће се на предлог оштећеног лица у прекршајном поступку ако се тиме не би одуговлачио овај поступак.

Имовинско-правни захтев може се односити на накнаду штете и повраћај ствари.

Члан 160.

Предлог за остваривање имовинско-правног захтева у прекршајном поступку може поднети лице које је овлашћено да такав захтев остварује у парници, најкасније до доношења првостепеног решења о прекршају.

Лице овлашћено на подношење имовинско-правног захтева дужно је да одређено означи свој захтев и да поднесе доказе.

Одлучивање о захтеву

Члан 161.

Ако докази изведени у прекршајном поступку не пружају поуздан основ да се удовољи имовинско-правном захтеву у целини или делимично, првостепени орган за прекршај ће оштећеног упутити да имовинско-правни захтев, односно вишак тог захтева може да остварује у парници.

Ако је захтев за покретање прекршајног поступка решењем одбачен или је прекршајни поступак обустављен, оштећени ће се упутити да свој имовинско-правни захтев оствари у парници.

Ако је оштећена имовина у државној или друштвеној својини, о обустављању прекршајног поступка обавештава се републички јавни правобранилац, односно ималац права располагања имовином у друштвеној својини.

Против одлуке о имовинско-правном захтеву оштећени има право жалбе.

Рок за накнаду штете

Члан 162.

У решењу о прекршају одредиће се рок у коме је окривљени дужан да накнади причињену штету, односно да врати ствар.

Рок за накнаду штете и повраћај ствари не може бити дужи од 15 дана од дана правоснажности решења.

Глава 18.

Доношење и саопштавање одлуке

Члан 163.

Одлуке у прекршајном поступку доносе се у облику решења, наредбе, закључка и забелешке.

Члан 164.

Одлуке се саопштавају по правилу одмах након доношења.

Одлуке се саопштавају заинтересованим лицима усмено ако су присутна.

Кад је одлука усмено саопштена, то ће се назначити у записнику а лице коме је саопштено, подврдиће то својим потписом.

Заинтересованим лицима којима је одлука усмено саопштена доставиће се препис решења, осим у случају да она то не захтевају.

Лица која не захтевају достављање преписа решења, поучиће се о праву на жалбу и о року на жалбу.

Писмени отправак решења у случају из става 4. овог члана израдиће се најкасније у року од осам дана од дана усменог саопштења, а одмах, ако се одређује извршење решења о прекршају пре његове правоснажности.

Одлуке другостепеног органа за прекршаје

Члан 165.

Одлуке другостепеног органа за прекршаје доносе се после усменог већања и гласања. Одлука је донета кад је за њу гласала већина чланова већа.

Председник већа руководи већањем и гласањем и гласа последњи. Он је дужан да се стара да се сва питања свестрано и потпуно размотре.

Ако се у погледу појединих питања о којима се гласа, гласови поделе на више различитих мишљења, тако да ни једно од њих нема већину, раздвојиће се питање и гласање ће се понављати док се не постигне већина. Ако се на тај начин не постигне већина, одлука ће се донети тако што ће се гласови који су најнеповољнији за окривљеног приборјати гласовима који су од ових мање неповољни, све док се не постигне већина.

Чланови већа не могу одбити да гласају о питањима која постави председник већа, али члан већа који је гласао да се прекршајни поступак обустави

и остао у мањини, није дужан да гласа о казни. Ако не гласа, узео се као да је пристао на глас који је за окривљеног најповољнији.

Већање и гласање врши се у нејавној седници.

У просторији у којој се врши већање и гласање могу бити присутни само чланови већа и записничар.

Глава 19.

ДОСТАВЉАЊЕ ПИСМЕНА И РАЗМАТРАЊЕ СПИСА

Достављање писмена

Члан 166.

Писмена се достављају преко поште или преко надлежне службе скупштине општине или преко других органа или организација или преко службеног лица првостепеног органа за прекршаје који је донео одлуку или непосредно у просторијама првостепеног органа за прекршаје који води прекршајни поступак.

Достављање се врши радним даном.

Достављање се по правилу врши у стану, пословној просторији или на радном месту лица коме се врши достављање.

Лично достављање

Члан 167.

Позив ради испитивања окривљеног, односно давања писмене одбране или за саслушање, као и све одлуке од чијег достављања тече рок за жалбу достављају се лично.

На исти начин достављају се и одлуке оштећеном, за које од дана достављања тече рок за жалбу.

Писмено за које је у овом закону одређено да се има лично доставити предаје се непосредно лицу коме је упућено. Ако се лице коме се писмено мора лично доставити не затекне тамо где се достављање има извршити, достављач ће писмено предати некоме од његових пунолетних чланова домаћинства, који је дужан да писмено прими.

Ако лице коме се писмено мора лично доставити или пунолетни члан његовог домаћинства одбије да прими писмено, достављач ће забележити на доставници дан, сат и разлог одбијања пријема, а писмено ће оставити у стану или прибити на врата примаоца и тиме се сматра да је достављање извршено.

Ако се достављање врши на радном месту лица коме се писмено има лично доставити, а то лице се ту не затекне, достављање се може извршити лицу овлашћеном за пријем поште које је дужно да прими писмено, или лицу које је запослено на истом месту ако оно пристане да прими писмено.

Ако се утврди да је лице коме се писмено има доставити одсутно и да му лица из ст. 3. и 5. овог члана због тога не могу писмено на време предати, писмено ће се вратити уз назначење где се одсутни налази.

Посредно достављање

Члан 168.

БРИСАН - са 55/2004

Достављање браниоцу, заступнику и пуномоћнику

Члан 169.

Ако окривљени има браниоца, све одлуке од чијег достављања тече рок за жалбу, доставиће се браниоцу, а ако их има више, само једном од њих.

Ако оштећени има законског заступника или пуномоћника, достављање одлуке из става 1. овог члана ће се извршити њему, а ако их има више, само једном од њих.

Члан 170.

Потврду о извршеном достављању (доставницу) потписују прималац и достављач. Прималац ће на доставницу сам назначити дан пријема. Дан и месец пријема исписује се словима.

Ако је прималац неписмен или није у стању да се потпише, достављач ће примаоца потписати, назначити дан пријема и ставити напомену зашто га је потписао.

Ако прималац одбије да потпише доставницу, достављач ће то забележити на доставници и назначити дан предаје и тиме је достављање извршено.

Одбијање пријема писмена

Члан 171.

БРИСАН - са 55/2004

Достављање писмена војним лицима, радницима милиције и другим лицима

Члан 172.

Војним лицима, радницима милиције, припадницима страже у установама у којима су смештена лица лишена слободе и радницима сувоземног, речног, поморског и ваздухопловног саобраћаја достављање позива врши се преко њихове команде, установе или непосредног старешине, а по потреби, може им се на тај начин вршити достављање и осталих писмена.

Лицима лишеним слободе достављање се врши преко управе установе у којој су смештена.

Лицима која уживају право имунитета у Србији и Црној Гори, ако међународни уговори шта друго не одређују, достављање се врши преко органа надлежног за иностране послове.

Достављање писмена државним органима и правним лицима

Члан 173.

Државном органу одлуке и друга писмена достављају се предајом у писарници.

Достављање правним лицима врши се предајом писмена лицу овлашћеном за примање писмена, или раднику који се затекао у пословној просторији у којој се врши пријем писмена.

Кад се врши достављање одлука код којих од дана достављања тече рок, као дан достављања сматра се дан предаје писарници, односно лицу наведеном у ставу 2. овог члана.

Истицање писмена на огласној табли

Члан 174.

Кад окривљени или његов законски заступник и оштећени у току поступка промени своје пребивалиште или адресу стана дужни су да о томе обавесте првостепени орган за прекршаје код кога се води поступак.

Ако то не учине, а достављач не може сазнати куда су се одселили, првостепени орган за прекршаје ће одредити да се сва даља достављања у поступку за ту странку врше истицањем писмена на огласној табли првостепеног органа за прекршаје, изузев ако се ради о достављању решења којим му је изречена казна затвора.

Достављање се сматра извршеним по истеку осам дана од дана истицања писмена на огласној табли првостепеног органа за прекршаје.

Разматрање и преписивање списка

Члан 175.

Подносилац захтева за покретање прекршајног поступка, окривљени, бранилац окривљеног, представник, односно пуномоћник окривљеног правног лица, оштећени и његов законски заступник, односно пуномоћник имају право да разматрају и преписују списе предмета.

Разматрање и преписивање списка може се дозволити и другим лицима која за то имају правни интерес.

Кад је прекршајни поступак у току, разматрање и преписивање списка дозвољава судија који води прекршајни поступак, а кад је поступак завршен, разматрање и преписивање списка дозвољава старешина првостепеног органа за прекршаје или службено лице које он одреди.

Разматрање и преписивање списка може се само ускратити ако би се тиме ометало правилно вођење прекршајног поступка или ако се искључи јавност у поступку.

После завршеног доказног поступка, односно завршеног усменог претреса никоме ко има оправдани интерес не може се ускратити разматрање и преписивање списка.

Против решења о ускраћивању разматрања и преписивања списка предмета дозвољена је жалба која не задржава извршење решења.

ДЕО ТРЕЋИ

Глава XX

ПОКРЕТАЊЕ ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА

Подносилац захтева

Члан 176.

Захтев за покретање прекршајног поступка подноси овлашћени орган или оштећени (у даљем тексту: подносилац захтева).

Овлашћени органи из става 1. овог члана су органи управе, овлашћени инспектори, јавни тужилац и други органи и организације, које врше јавна

овлашћења у чију надлежност спада непосредно извршење или надзор над извршењем прописа у којима су прекршаји предвиђени.

Садржина захтева

Члан 177.

Захтев за покретање прекршајног поступка подноси се писмено и садржи:

1. назив подносиоца захтева и његову адресу, односно лично име лица које подноси захтев;
2. назив првостепеног органа за прекршаје коме се подноси захтев;
3. основне податке о окривљеном: лично име, лично име родитеља, место и датум рођења, занимање, место и адреса становања и држављанство, односно назив и седиште окривљеног правног лица, а за одговорно лице у правном лицу и функцију коју обавља у том правном лицу;
4. чињенични опис радње из које произилази правно обележје прекршаја, време и место извршења прекршаја и друге околности потребне да се прекршај што тачније одреди;
5. пропис о прекршају који треба применити;
6. предлог о доказима које треба извести, уз означање личних имена и адреса сведока, списка које треба прочитати и предмета који служе као доказ;
7. потпис и печат подносиоца захтева.

Кад захтев за покретање прекршајног поступка подноси физичко лице, захтев не мора садржати пропис о прекршају који треба применити.

У својству оштећеног физичко лице може поднети захтев за покретање прекршајног поступка и усмено на записник.

Неуредан захтев

Члан 178.

Захтев за покретање прекршајног поступка подноси се у онолико примерака колико има окривљених и један примерак за првостепени орган за прекршаје.

Ако захтев не садржи све податке из члана 177. овог закона, или није достављен у довољном броју примерака, затражиће се од подносиоца захтева да га у одређеном року допуни, односно достави остале примерке. У случају да подносилац захтева не отклони недостатке у одређеном року, сматраће се да је одустао од захтева и такав захтев ће се одбацити.

Рок из става 2. овог члана не може бити дужи од 15 дана.

Покретање прекршајног поступка

Члан 179.

Кад надлежни првостепени орган за прекршаје прими захтев за покретање прекршајног поступка, испитаће да ли постоје услови за покретање прекршајног поступка и одлучити о даљем току поступка.

Ако судија за прекршаје не одбаци захтев за покретање прекршајног поступка, донеће закључак којим се прекршајни поступак покреће.

Закључак о покретању прекршајног поступка не доставља се подносиоцу захтева, ни окривљеном.

Против закључка из претходног става није допуштена жалба.

Одбацивање захтева

Члан 180.

Кад првостепени орган за прекршаје утврди да не постоје услови за покретање прекршајног поступка, захтев ће се решењем одбацивати.

Не постоје услови за покретање прекршајног поступка:

1. кад радња описана у захтеву није прекршај;
2. кад првостепени орган за прекршаје није стварно надлежан за вођење прекршајног поступка;
3. кад постоје основи који искључују одговорност за прекршаје;
4. кад је наступила застарелост за покретање прекршајног поступка;
5. кад је захтев поднео неовлашћени орган, односно неовлашћено лице;
6. кад постоје други законски разлози због којих се поступак не може покренути.

Решење из става 1. овог члана доставиће се подносиоцу захтева, а оштећени ће се обавестити да имовинско-правни захтев може остварити у парници.

Глава 21.

МЕРЕ ЗА ОБЕЗБЕЂЕЊЕ ПРИСУСТВА ОКРИВЉЕНОГ И УСПЕШНО ВОЂЕЊЕ ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА

Заједничка одредба

Члан 181.

Мере које се могу предузети према окривљеном за обезбеђење његовог присуства и за успешно вођење прекршајног поступка јесу: позив, довођење, јемство и задржавање.

Приликом одлучивања коју ће од наведених мера применити, првостепени орган за прекршаје ће се придржавати услова одређених за примену појединих мера, водећи рачуна да се не примењује тежа мера, ако се иста сврха може постићи блажом мером.

Позивање окривљеног

Члан 182.

Присуство окривљеног при извођењу радњи у прекршајном поступку обезбеђује се његовим позивањем. Позив окривљеном упућује првостепени орган за прекршаје.

Окривљени који треба лично да присуствује при извођењу радњи у прекршајном поступку, односно лично да учествује у њиховом извођењу, позива се писменим позивом.

Позивање се врши достављањем затвореног писменог позива који садржи: назив првостепеног органа за прекршаје, лично име окривљеног, назив прекршаја који му се ставља на терет, место где окривљени има доћи, дан и час кад се окривљени треба јавити, назначење да се позива у својство окривљеног, службени печат и потпис судије, односно службеног лица које позива.

У позиву којим се окривљени позива назначиће се да ли мора лично присуствовати ради испитиваја или своју одбрану може дати и писмено.

Кад се окривљени први пут позива, уз позив му се обавезно доставља примерак захтева за покретање прекршајног поступка.

Кад се окривљени први пут позива, поучиће се у позиву о праву да може узети браниоца и да бранилац може присуствовати његовом испитивању.

Кад се окривљени позива да лично приступи, јер је његово испитивање неопходно, у позиву ће се упозорити да ће у случају неодржавања бити доведен.

Ако за утврђивање чињеничног стања присуство окривљеног није неопходно, у позиву ће се упозорити да ће решење о прекршају у случају неодазивања бити донето без његовог испитивања.

Одредбе овог члана сходно ће се примењивати и на представника окривљеног правног лица.

Довођење окривљеног

Члан 183.

Ако се уредно позвани окривљени не одазове позиву а свој изостанак не оправда, или ако се није могло извршити уредно достављање позива, а из околности очигледно произилази да окривљени избегава пријем позива, првостепени орган за прекршаје наредиће његово довођење, ако је његово присуство неопходно ради утврђивања чињеничног стања.

Довођење окривљеног може се наредити само ако је у позиву било назначено да ће бити принудно доведен ако се не одазове позиву.

Ако се уредно позвани представник окривљеног правног лица не одазове позиву, а свој изостанак не оправда, наредиће се његово довођење.

Наредба за довођење издаје се писмено. Наредба треба да садржи: лично име окривљеног који се има довести, разлог због чега се наређује довођење, службени печат и потпис судије који наређује довођење.

Наредбу за довођење извршавају органи унутрашњих послова.

Лице коме је поверено извршење наредбе, предаје наредбу окривљеном, односно представнику окривљеног правног лица и позива га да са њим пође. Ако позвани то одбије, довешће га принудно.

Против припадника милиције или страже установе у којој се извршава казна, неће се издавати наредба за довођење, већ ће се затражити од њихове команде, односно установе да их спроведе.

Трошкове привођења сноси приведено лице.

Довођење учиниоца прекршаја

Члан 184.

Припадници милиције и друга службена лица овлашћена за довођење могу и без наредбе судије за прекршаје привести лице које је затечено у вршењу прекршаја, ако се не може утврдити његов идентитет или ако нема пребивалиште или боравиште, или ако одласком у иностранство ради боравка (на дуже време)

може избећи одговорност за прекршај, као и у случају да је довођење потребно да би се спречило настављање вршења прекршаја.

Довођење учиниоца прекршаја у случајевима из става 1. овог члана мора се извршити без одлагања.

Ако је у случајевима из става 1. овог члана учинилац прекршаја затечен у вршењу прекршаја и не може се одмах привести судији за прекршаје, а постоји основана сумња да ће побећи или опасност да ће непосредно наставити са вршењем прекршаја, овлашћено службено лице органа унутрашњих послова може учиниоца задржати најдуже 24 часа.

Задржавање окривљеног

Члан 185.

У прекршајном поступку окривљени може бити задржан до доношења решења о прекршају у следећим случајевима:

1. ако се не може утврдити његов идентитет или пребивалиште, односно боравиште, а постоји основана сумња да ће побећи;
2. ако одласком у иностранство може избећи одговорност за прекршај за који је предвиђена казна затвора;
3. ако је затечен у извршењу прекршаја за који се може изрећи казна затвора, а задржавање је потребно да би се спречило даље вршење прекршаја.

Наредба о задржавању

Члан 186.

О задржавању окривљеног судија који води прекршајни поступак доноси наредбу у којој означава дан и сат кад је наређено задржавање, као и законски основ задржавања.

Наредба о задржавању саопштава се окривљеном уз потпис.

Трајање задржавања

Члан 187.

Задржавање окривљеног може трајати до доношења решења о прекршају, а најдуже 24 сата.

Задржавање лица под дејством алкохола

Члан 188.

Судија може наредити да се лице затечено у вршењу прекршаја под утицајем алкохола, које му је приведено, задржи док се отрезни, ако постоји опасност да ће и даље вршити прекршаје. Ово задржавање може наредити и овлашћени орган унутрашњих послова.

Задржавање лица у случају из става 1. овог члана може трајати најдуже 12 сати.

ЈЕМСТВО

Услови за јемство

Члан 189.

Кад је прекршајни поступак покренут против окривљеног који нема стално пребивалиште у Србији и Црној Гори или који привремено борави у иностранству, као и у другим случајевима када постоји опасност да би бекством могао избећи одговорност за прекршај, може се захтевати да он лично или ко други за њега пружи јемство да до краја прекршајног поступка неће побећи, а сам окривљени обећа да се неће крити и да без одобрења неће напустити своје боравиште.

Јемство се не може одредити пре него што окривљени буде испитан нити без његовог пристанка.

Кад одреди јемство, првостепени орган за прекршаје који води прекршајни поступак, затражиће од окривљеног да одреди свог пуномоћника или пуномоћника за пријем писмена.

Садржина јемства

Члан 190.

Јемство увек гласи на новчани износ. Висину јемства одређује судија који води прекршајни поступак, а обзиром на тежину прекршаја, прописану казну, висину причињене штете, личне и породичне прилике и имовно стање окривљеног.

Јемство се састоји у полагању готовог новца, хартија од вредности, драгоцености или других покретних ствари веће вредности које се лако могу уновчити и чувати, или у личној обавези једног или више грађана да ће у случају бекства окривљеног платити утврђени износ јемства.

Бекство окривљеног и јемство

Члан 191.

Ако окривљени побегне, решењем ће се одредити да се вредност дата као јемство унесе као приход буџета Републике.

Поступање са јемством

Члан 192.

Јемство се задржава, по правилу, до доношења правоснажног решења о прекршају.

Ако је донесено правоснажно решење о обустави прекршајног поступка, положено јемство се враћа.

Ако кажњени по правоснажности решења о прекршају не плати штету или трошкове прекршајног поступка, утврђени износ ће се наплатити из положеног јемства, а ако положени износ није довољан, из њега ће се првенствено накнадити износ штете.

Ако кажњени не плати новчану казну, односно утврђени износ одузете имовинске користи, по наплати штете и трошкова прекршајног поступка, наплатиће се новчана казна за утврђени износ имовинске користи.

Ако кажњени не приступи издржавању казне затвора или извршењу заштитне мере, остатак јемства ће се у целости задржати и уплатити као приход буџета Републике.

Глава 22.

ИСПИТИВАЊЕ ОКРИВЉЕНОГ

Начин испитивања

Члан 193.

Окривљени се испитује, по правилу усмено.

Кад се окривљени први пут испитује, питаће се за лично име, надимак ако га има, лично име једног од родитеља, где је рођен, датум, рођења, чији је држављанин, занимање, адресу становања, и запослења, породичне прилике, који степен стручне спреме има, каквог је имовног стања, да ли је служио војску, односно да ли има чин резервног официра, да ли се води у војној евиденцији и при ком војном органу, да ли је осуђиван или прекршајно кажњаван и зашта, да ли се против њега води кривични или прекршајни поступак и за које дело, а ако је малолетан, ко му је законски заступник.

После узимања личних података, окривљеном ће се саопштити зашто се окривљује и позваће се да наведе све што има у своју одбрану.

Приликом испитивања окривљеном ће се омогућити да се у неометаном излагању изјасни о свим околностима које га терете и да изнесе све чињенице које му служе за одбрану.

Ако окривљени неће да одговара или неће да одговори на постављено питање, поучиће се да тиме може отежати прикупљање доказа за своју одбрану.

Кад окривљени заврши исказ, поставиће му се питање уколико је потребно да се попуне празнине или отклоне противречности и нејасноће у његовом излагању.

Одредбе о испитивању окривљеног сходно ће се примењивати при саслушању представника окривљеног правног лица.

Поштовање личности окривљеног

Члан 194.

Испитивање окривљеног треба вршити уз поштовање његове личности.

Према окривљеном се не сме употребити сила, претња, обмана и слична средства да би се дошло до његове изјаве или признања.

Писмена одбрана

Члан 195.

Ако првостепени орган за прекршаје који води прекршајни поступак нађе да непосредно усмено испитивање није потребно с обзиром на значај прекршаја и податке којима располаже, може позвати окривљеног да своју одбрану да писмено. У таквом случају окривљени може своју одбрану дати писмено или лично да се јави да усмено буде испитан.

Члан 196.

Кад окривљени има пребивалиште или боравиште ван подручја првостепеног органа за прекршаје који води поступак, на захтев тог органа за прекршаје његово испитивање се може обавити и пред првостепеним органом за прекршаје на чијем подручју окривљени има пребивалиште или боравиште, ако на то пристане, нашта се окривљени мора упозорити и то упозорење и изјава окривљеног уноси се у записник.

Суочење окривљеног

Члан 197.

Окривљени може бити суочен са сведоком и са другим саокривљеним ако се њихови искази не слажу у погледу важних чињеница, и ако се то неслагање не може на други начин отклонити.

Суочени ће се појединачно испитати о свакој околности о којој се њихови искази међусобно не слажу и њихови одговори унети у записник.

Испитивање преко тумача

Члан 198.

Ако је окривљени глув, постављаће му се питања писмено, а ако је нем, позваће се да писмено одговори. Ако се испитивање не може обавити на овакав начин, позваће се као тумач лице које се са окривљеним може споразумети.

Глава 23.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

Својство сведока

Члан 199.

Као сведоци позивају се лица за која је вероватно да ће моћи да дају обавештења о прекршају и учиниоцу и о другим важним околностима.

Оштећени се може саслушати као сведок.

Дужност сведочења

Члан 200.

Свако лице које се као сведок позива, дужно је да се одазове позиву, а ако овим законом није друкчије одређено, дужно је и да сведочи.

Позивање сведока

Члан 201.

Позивање сведока врши се достављањем писменог позива, у коме ће се навести лично име и занимање позваног, време и место доласка, прекршајни предмет по коме се позива, назначење да се позива као сведок и упозорење о последицама неоправданог изостанка.

Кад се оштећени позива као сведок, у позиву ће се то назначити.

Позивање као сведока малолетног лица, које није навршило шеснаест година, врши се преко законског заступника, односно старатеља, осим ако то није могуће због потребе да се хитно поступи или због других околности.

Сведоци који се због старости, болести или тешких телесних мана не могу одазвати позиву, могу се саслушати у свом стану.

Забрана сведочења

Члан 202.

Не може се саслушати као сведок:

1. лице које би својим исказом повредило дужност чувања службене или војне тајне, док га надлежни орган не ослободи те дужности;
2. бранилац окривљеног о ономе што му је окривљени као свом браниоцу поверио, осим ако то сам окривљени захтева.

Ослобођење од сведочења

Члан 203.

Ослобођени су од дужности сведочења:

1. брачни друг окривљеног;
2. сродници окривљеног по крви у правој линији, сродници у побочној линији до трећег степена закључно, као и сродници по тазбини до другог степена закључно;
3. усвојеник и усвојилац окривљеног;
4. верски исповедник о ономе што му је окривљени исповедио.

Судија који води прекршајни поступак дужан је да лица из става 1. овог члана пре њиховог саслушања или чим сазна за њихов однос према окривљеном, упозори да не морају сведочити. Упозорење и одговор се уносе у записник.

Малолетно лице које с обзиром на узраст и душевну развијеност није способно да схвати значај права - да не мора сведочити не може се саслушати као сведок, осим ако то сам окривљени захтева.

Лице које има основа да ускрати сведочење према једном од окривљених, ослобођено је од дужности сведочења и према осталим окривљеним, ако се његов исказ према природи ствари не може ограничити само на остале окривљене.

Последица повреде права сведочења

Члан 204.

Ако је као сведок саслушано лице које се не може саслушати као сведок (члан 202. овог закона), или лице које не мора сведочити (члан 203. овог закона), а није на то упозорено или се није изричито одрекло тог права, или ако упозорење или одрицање није убележено у записник, или ако је саслушан малолетник који не

може схватити значај права да не мора сведочити, или ако је исказ сведока изнуђен силом, претњом или другим забрањеним средствима, на таквом исказу сведока не може се заснивати решење о прекршају.

Ускраћивање одговора на поједина питања

Члан 205.

Сведок није дужан да одговара на поједина питања ако је вероватно да би тиме изложио себе или свог блиског сродника тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Саслушање сведока

Члан 206.

Сведок се саслушава пред првостепеним органом за прекршаје који води прекршајни поступак, а ако сведок има пребивалиште, односно боравиште ван његовог подручја, саслушање се може обавити пред првостепеним органом за прекршаје на чијем подручју сведок има пребивалиште, односно боравиште.

Сведоци се саслушавају појединачно и без присуства осталих сведока.

Сведок је дужан да одговоре даје усмено.

Сведок ће се претходно опоменути да је дужан да говори истину и да не сме ништа прећутати, а затим ће се упозорити да давање лажног исказа представља кривично дело. Сведок ће се упозорити и да није дужан да сведочи ако постоје околности из члана 203. овог закона, а ово упозорење ће се унети у записник.

После тога, сведок ће се питати за лично име, име оца, године старости, место рођења, пребивалиште, занимање и његов однос са окривљеним и оштећеним.

После општих питања сведок се позива да изнесе све што му је о предмету познато, а затим ће му се постављати питања ради проверавања, допуне и разјашњења.

Сведок ће се увек питати откуд му је познато оно о чему сведочи.

Ако је сведок глув или нем, испитаће се на начин предвиђен у члану 198. овог закона.

Суочење сведока

Члан 207.

Сведоци се могу суочити ако се њихови искази не слажу у погледу важних чињеница. Суочени ће се о свакој околности о којој се њихови искази међусобно не

слажу, појединачно саслушати и њихов одговор унети у записник. Истовремено се могу суочити само два сведока.

Недолазак и одбијање сведочења

Члан 208.

Ако сведок који је уредно позван не дође, а изостанак не оправда, или се без одобрења или оправданог разлога удаљи са места где треба да буде саслушан, може се наредити да се принудно доведе, а може се казнити новчано до 500 динара.

Одредбе о довођењу окривљеног (члан 183. овог закона) сходно се примењују и на довођење сведока.

Ако сведок дође, па пошто је упозорен на последице, неће без законског разлога да сведочи, може се казнити новчано до 500 динара, а ако и после тога одбије да сведочи, може се казнити новчано до 2.000 динара.

Решење о новчаној казни сведока уноси се у записник.

Жалба на решење о новчаној казни не задржава извршење решења.

Ако сведок пристане да сведочи непосредно пошто му је казна изречена, ставиће се ван снаге донето решење.

Ако су из разлога из ст. 1. и 3. овог члана проузроковани трошкови поступка, сведок се може обавезати да сноси те трошкове.

У случају да кажњено лице не плати новчану казну и трошкове поступка, исти ће се наплатити принудним путем.

Глава 209

УВИЂАЈ И ВЕШТАЧЕЊЕ

Увиђај

Члан 209.

Ако је за утврђивање или разјашњење какве важне чињенице потребно лично и непосредно опажање судије који води прекршајни поступак, извршиће се увиђај.

Увиђај се може обавити и уз суделовање вештака.

Судија који води прекршајни поступак, одредиће која ће се лица позвати да присуствују увиђају.

Вештачење

Члан 210.

Кад је за утврђивање или оцену чињенице неопходно потребно стручно знање којим не располаже судија који води прекршајни поступак, одредиће се вештачење.

Вештачење се може поверити одговарајућој стручној установи, државном органу или стручњаку, првенствено са листе сталних судских вештака.

Вештачење се одређује писменом наредбом.

Лица која не могу бити вештаци

Члан 211.

За вештака се не може узети лице које не може бити саслушано као сведок (члан 202. овог закона) или лице које је ослобођено од дужности сведочења (члан 203. овог закона) као ни лице које је прекршајем оштећено, а ако је такво лице узето за вештака, на његовом налазу и мишљењу не може се заснивати решење о прекршају.

Окривљеном и оштећеном саопштиће се име вештака, по правилу пре предузимања вештачења.

Захтев за изузеће вештака

Члан 212.

Окривљени, подносилац захтева и оштећени могу захтевати изузеће вештака.

Ток вештачења

Члан 213.

Пре почетка вештачења позваће се вештак да предмет вештачења брижљиво размотри, да тачно наведе све што опази и нађе и да своје мишљење изнесе непристрасно и у складу са правилима науке или вештине. Он ће се посебно упозорити да давање лажног исказа представља кривично дело.

Члан 214.

Вештаку се могу давати разјашњења, а може му се дозволити и разгледање списка. На његов захтев могу се изводити нови докази да би се утврдиле околности које су од важности за вештачење.

Вештак прегледа предмете вештачења у присуству судије који води прекршајни поступак и записничара, осим ако су за вештачења потребна дужа испитивања, или се испитивања врше у установама, односно државном органу, или ако то траже обзири морала.

Ако се појави сумња да окривљени болује од душевне болести која искључује његову урачунљивост одредиће се психијатријско вештачење.

Налаз и мишљење вештака

Члан 215.

Вештак даје свој налаз и мишљење, по правилу, усмено на записник.

Изузетно, вештаку се може одобрити да накнадно поднесе писмени налаз и мишљење у року који му одреди судија који води прекршајни поступак.

Несагласност или нејасност у налазу и мишљењу вештака отклониће се његовим саслушањем или понављањем вештачења преко истог или другог вештака.

Кажњавање вештака

Члан 216.

Лице које се позива као вештак дужно је да се одазове и да да свој налаз и мишљење.

Ако вештак који је уредно позван не дође, а свој изостанак не оправда или ако неоправдано одбије да вештачи, може му се наложити да надокнади проузроковане трошкове, а може се и казнити новчаном казном од 500 до 2.000 динара. Решење о кажњавању се уноси у записник.

Жалба против решења о кажњавању вештака не одлаже извршење решења.

У случају да вештак не плати изречену новчану казну, она ће се наплатити принудним путем.

Ако вештак пристане да вештачи непосредно пошто му је казна изречена ставиће се ван снаге донето решење.

Члан 217.

Одредбе овог закона које се односе на вештаке, примењују се сходно и на тумаче.

Глава 25.

ПРЕТРЕСАЊЕ ПРОСТОРИЈА И ЛИЦА

Основи претресања

Члан 218.

Претресање стана и других просторија, као и претресање лица, може се предузети само код тежих прекршаја ако је вероватно да ће се у просторијама, стварима или код појединих лица наћи предмет или трагови који би могли бити од значаја за прекршајни поступак, или да ће се претресом стана и других просторија ухватити окривљени.

Претресање лица, просторија и ствари које припадају лицима која уживају имунитет по међународном праву, није допуштено.

Наредба за претресање

Члан 219.

Претресање се одређује писменом наредбом првостепеног органа за прекршаје.

Наредба о претресању предаје се, пре почетка претресања, лицу код кога ће се или на коме ће се претресање извршити. Пре претресања позваће се лице, на које се наредба за претресање односи, да добровољно преда лице, односно предмете који се траже.

Извршење наредбе о претресању може се, у случају потребе, поверити надлежном органу унутрашњих послова.

Начин претресања

Члан 220.

Претресању присуствују два пунолетна грађанина.

Држалац стана или просторије позваће се да присуствује претресању, а ако је одсутан, позваће се да претресању присуствује један од одраслих чланова домаћинства или сусед.

Претресање у просторијама правних лица може се вршити само у присуству представника тог правног лица.

Претресање лица женског пола врши службено лице истог пола или друго женско лице коме се може поверити вршење претресања.

Закључане просторије, намештај или друге ствари отвориће се силом само ако њихов држалац или његов пуномоћник није присутан или неће добровољно да их отвори. Притом ће се избегавати непотребна оштећења.

Записник о претресању

Члан 221.

О сваком претресању стана, односно просторије или лица саставиће се записник у коме ће се навести наредба на основу које се врши претресање, опис просторија, односно лица које се претреса и лица, односно предмета или трагова који су нађени.

Записник потписује лице код кога се или над којим се врши претресање и лица чије је присуство обавезно.

Лицу код кога је, односно над којим је извршено претресање, издаје се препис записника.

Поступање са нађеним предметима

Члан 222.

Ако се приликом претресања нађу предмети који су употребљени за извршење прекршаја или су прибављени прекршајем или су настали извршењем прекршаја или предмети који могу послужити као доказ у прекршајном поступку, ти предмети ће се привремено одузети.

Привремено одузимање предмета

Члан 223.

Предмети који могу бити одузети по овом закону, могу се привремено одузети и пре доношења решења о прекршају.

Привремено одузимање предмета писменом наредбом одређује судија који води прекршајни поступак.

Законом се могу овластити и службена лица инспекцијских органа и органа унутрашњих послова да могу привремено одузети предмете из става 1. овог члана кад у вршењу службене дужности сазнају за прекршај. Ови органи су дужни да првостепени орган надлежан за вођење прекршајног поступка неодложно извести о привременом одузимању предмета и да се побрину за чување тих предмета, уколико законом није друкчије одређено.

Лицу од кога се одузимају предмети издаје се потврда са тачним означањем одузетих предмета.

Ако се ради о предметима који су подложни квару или ако њихово чување изискује несразмерне трошкове, судија који води прекршајни поступак ће одредити да се такви предмети продају, а добијени новац преда на чување банци или другој финансијској организацији.

Поступање са привремено одузетим предметима

Члан 224.

Привремено одузети предмети, односно новац добијен продајом предмета вратиће се власнику ако прекршајни поступак буде обустављен, осим кад то захтевају интереси опште безбедности или разлози морала, о чему се доноси посебно решење.

Ако се не зна власник, па се ни у року од једне године од дана објављивања огласа нико не јави за предмет, односно за новац добијен продајом предмета, донеће се решење да предмет постаје државна својина, односно да се новац унесе у буџет Републике. Овим се не дира у право власника да у парници тражи предају предмета, односно новца.

Глава 26.

УСМЕНИ ПРЕТРЕС

Одређивање усменог претреса

Члан 225.

Усмени претрес се одређује кад првостепени орган за прекршаје оцени да је то неопходно ради разјашњења ствари.

На усмени претрес позивају се окривљени и његов бранилац, а по потреби и подносилац захтева, сведоци и вештаци. Ако је окривљени правно лице, на претрес се позива представник правног лица.

О дану, сату и месту одржавања претреса обавестиће се и оштећени.

Недолазак окривљеног

Члан 226.

Првостепени орган за прекршаје који води прекршајни поступак може одлучити да се претрес одржи у одсутности окривљеног који је уредно позван, ако је он саслушан, а судија нађе да његово присуство није неопходно за правилно утврђивање чињеничног стања. Под истим условима усмени претрес може се одржати и у одсуству уредно позваног представника, односно браниоца окривљеног правног лица.

Усмени претрес се може одржати и без присуства подносиоца захтева.

Усмени претрес ће се одржати и ако не дође уредно позвани бранилац окривљеног.

Јавност

Члан 227.

Усмени претрес је јаван.

Судија који води прекршајни поступак може искључити јавност за цео претрес или један његов део ако то захтевају општи интереси или разлози морала.

Ако се поступак води против малолетника, усмени претрес ће се одржати без присуства јавности.

У случају из ст. 2. и 3. овог члана судија ће упозорити лица која присуствују претресу на коме је јавност искључена да су дужна да као тајну чувају све оно што су на претресу сазнали и указаће им се да одавање тајне представља кривично дело.

Ток усменог претреса

Члан 228.

Усмени претрес почиње изношењем главне садржине захтева, а затим се приступа испитивању окривљеног, а ако су окривљени правно лице и одговорно лице у правном лицу, прво се саслушава представник правног лица, а после њега одговорно лице. По саслушавању окривљеног прелази се на извођење доказа саслушањем сведока и вештака и извођењем других доказа.

О раду на усменом претресу води се записник у који се уноси цео ток претреса. Записник о усменом претресу потписују судија и записничар.

Право странака на усменом претресу

Члан 229.

Подносилац захтева, окривљени и његов бранилац, представник и бранилац правног лица и оштећени имају право да у току претреса предлажу доказе и стављају друге предлоге, а по одобрењу судије који води поступак могу да постављају питања лицима која се саслушавају.

На усменом претресу последња реч увек припада окривљеном, односно представнику окривљеног правног лица.

Ако судија нађе да усмени претрес не треба одлагати ради допуне поступка, закључиће усмени претрес, а може донети решење о прекршају и јавно објавити изреку решења уз кратко навођење разлога.

Глава 27

ОДРЖАВАЊЕ РЕДА

Старање о одржавању реда

Члан 230.

Дужност судије који води прекршајни поступак је да се стара о одржавању реда за време извођења радњи у прекршајном поступку.

Ако окривљени, његов бранилац, пуномоћник, оштећени, законски заступник, сведок, вештак, тумач или друго лице које присуствује радњама у прекршајном поступку омета рад или се не покорава наређењима за одржавање реда, судија ће га опоменути. Ако опомена буде неуспешна, може се наредити да се окривљени удаљи, а остала лица могу се удаљити и казнити новчаном казном од 1.000 до 3.000 динара. Одлука судије која се тиче одржавања реда уноси се у записник.

Пуномоћнику или браниоцу који после казне продужи да нарушава ред може се ускратити даље заступање, односно одбрана.

Ако кажњено лице не плати изречену новчану казну у одређеном року казна ће се наплатити принудним путем.

Жалба против решења о кажњавању из става 2. овог члана не задржава извршење решења.

Против других одлука које се односе на одржавање реда и руковођење поступком жалба није дозвољена.

Глава 28.

Прекид поступка

Члан 231.

Судија, односно првостепени орган који води прекршајни поступак закључком, односно решењем ће прекинути поступак:

1. ако се не зна боравиште окривљеног, или је у бекству, или иначе није достижан државним органима, или се налази у иностранству на неодређено време;
2. ако је код окривљеног наступило привремено душевно обољење или привремена душевна поремећеност.

Пре него што се поступак прекине, прикупиће се сви докази о прекршају и одговорности окривљеног до којих се може доћи.

Прекинути поступак наставиће се кад престану сметње које су изазвале прекид.

О прекиду и настављању поступка обавестиће се подносилац захтева, а у прекршајном поступку из области царинског, спољнотрговинског и девизног пословања оштећени.

Члан 231а

Решењем из члана 231. став 1. орган управе који води поступак за прекршаје из области царинског, спољнотрговинског и девизног пословања може изрећи заштитну меру одузимања предмета који су били употребљени, или су били намењени за извршење прекршаја, или који су настали извршењем прекршаја.

Глава 29.

РЕШЕЊЕ О ПРЕКРШАЈУ

Доношење решења

Члан 232.

Прекршајни поступак се завршава доношењем решења о прекршају.

Решење о прекршају заснива се на изведеним доказима и чињеницама које су утврђене у поступку.

Решењем о прекршају се прекршајни поступак обуставља или се окривљени оглашава одговорним за прекршај.

Објективни и субјективни идентитет

Члан 233.

Решење о прекршају односи се само на лице које се захтевом за покретање прекршајног поступка терети и само на прекршај које је предмет поднетог захтева.

Првостепени орган за прекршаје који води прекршајни поступак није везан за предлоге и оцену у погледу правне квалификације прекршаја.

За прекршаје из области јавних прихода, царинског, спољнотрговинског и девизног пословања орган надлежан за вођење прекршајног поступка, није везан захтевом за покретање прекршајног поступка, у делу који се тиче лица које се терети за прекршај и прекршаја који је предмет поднетог захтева.

Члан 234.

Решење о прекршају којим се обуставља прекршајни поступак донеће се кад се утврди:

1. да је у питању радња која није прописана као прекршај;
2. да постоје околности које искључују одговорност за прекршаје;
3. да је прекршајни поступак вођен без захтева, односно да подносилац захтева за покретање прекршајног поступка није био овлашћен за његово подношење;
4. да првостепени орган за прекршаје није стварно надлежан за вођење прекршајног поступка;
5. да је окривљени за исту радњу већ правоснажно кажњен у прекршајном поступку, или је прекршајни поступак правоснажно обустављен али не због ненадлежности;
6. да је окривљени у кривичном поступку, односно у поступку по привредном преступу правоснажно оглашен кривим за исто дело које обухвата и обележје прекршаја;
7. да окривљени има дипломатски имунитет;
8. да је наступила застарелост за вођење прекршајног поступка;
9. да није доказано да је окривљени учинио прекршај који му се захтевом ставља на терет;
10. да је окривљени у току прекршајног поступка умро, односно да је окривљено правно лице престало да постоји;
11. да је овлашћени подносилац одустао од захтева за покретање прекршајног поступка пре правоснажности решења о прекршају.

Прекршајни поступак ће се обуставити и у другим законом одређеним случајевима.

У образложењу решења о обустави прекршајног поступка укратко се наводе разлози због којих је поступак обустављен и пропис на основу ког је то учињено.

Доношење решења о прекршају којим се окривљени оглашава одговорним

Члан 235.

Решење о прекршају којим се окривљени оглашава одговорним за прекршај доноси се кад се у прекршајном поступку утврди постојање прекршаја и одговорност окривљеног за тај прекршај.

Објављивање решења о прекршају

Члан 236.

Решење о прекршају објављује се усмено ако је окривљени присутан.

Ако се решење о прекршају објављује, у записник се уноси само изрека решења и констатује да је одлука усмено саопштена, да је дато кратко образложење одлуке и упутство о правном леку.

Решење о прекршају ће се писмено израдити у року од осам дана од дана окончања свих радњи у прекршајном поступку који претходи доношењу решења о прекршају.

Решење о прекршају за више прекршаја

Члан 237.

Ако се прекршајни поступак води због више прекршаја, у решењу ће се навести за које се прекршаје прекршајни поступак обуставља, а за које се окривљени оглашава одговорним за прекршаје.

Садржина писмено израђеног решења о прекршају

Члан 238.

Писмено израђено решење о прекршају садржи: увод, изреку, образложење и упутство о праву на жалбу, као и број, датум, потпис судије и службени печат.

Увод решења о прекршају садржи: назив првостепеног органа за прекршаје који је донео решење о прекршају, лично име судије, лично име окривљеног, место пребивалишта окривљеног, односно назив и седиште окривљеног правног лица, прекршај који је предмет прекршајног поступка, дан доношења решења и основ по коме је решење донето.

Изрека решења о прекршају садржи: личне податке окривљеног, односно за окривљено правно лице, назив и седиште, чињенични опис и правну квалификацију прекршаја и одлуку којом се окривљени оглашава одговорним за прекршај или се поступак обуставља.

У образложењу решења о прекршају укратко ће се изнети садржина захтева за покретање прекршајног поступка, утврђено чињенично стање уз навођење доказа на основу којих су поједине чињенице доказане, прописи на којима се заснива одлука и разлози за сваку тачку решења.

У упутству о праву на жалбу, даје се поука о томе, коме се органу жалба изјављује, коме предаје, у ком року и да се жалба, може поднети писмено, а предати непосредно или упутити поштом препоручено или изјавити усмено на записник.

Изрека решења о прекршају којим се окривљени оглашава одговорним за прекршај

Члан 239.

Ако се окривљени огласи одговорним за прекршај, изрека решења о прекршају садржи:

1. прекршај за који се окривљени оглашава одговорним уз назначење чињеница и околности које чине обележја прекршаја и од којих зависи примена одређеног прописа о прекршају;

2. прописе који су примењени;

3. одлуку о изреченим санкцијама;

4. одлуку о одузимању имовинске користи;

5. одлуку о урачунавању задржавања и притвора у изречену казну;

6. одлуку о трошковима прекршајног поступка;

7. одлуку о имовинско-правном захтеву.

Ако је окривљени кажњен новчаном казном у решењу о прекршају ће се назначити рок плаћања казне и начин замене новчане казне у случају да окривљени казну не плати, односно назначиће се да ће се новчана казна наплатити принудним путем.

Ако је изречена заштитна мера одузимања предмета, у изреци решења ће се одредити и како ће се поступити са одузетим предметима. Кад изреченом мером одузимања предмета нису обухваћени предмети привремено одузети по члану 223. овог закона у изреци решења ће се одредити да се ти предмети врате власнику.

Доношење решења о прекршају у скраћеном поступку

Члан 240.

**ПРЕСТАЈЕ ДА ВАЖИ - Одлуком Уставног суда РС
Види: 4. Напомену Intermexa**

Приговор против решења о прекршају у скраћеном поступку

Члан 241.

**ПРЕСТАЈЕ ДА ВАЖИ - Одлуком Уставног суда РС
Види: 4. Напомену Intermexa**

Исправљање решења о прекршају

Члан 242.

Погрешке у писању имена и бројева и друге очигледне погрешке у писању, рачунању и преписивању у решењу о прекршају, исправљају се по службеној дужности или на предлог окривљеног, подносиоца захтева или оштећеног.

Исправке ће се извршити посебним решењем, које постаје саставни део решења о прекршају.

Ако се ради о погрешкама у вези са ставом 1. члана 239. овог закона, исправљени препис решења о прекршају доставиће се лицима која имају право жалбе против решења. У овом случају рок за жалбу тече од дана достављања исправљеног решења.

Достављање решења о прекршају учесницима у поступку

Члан 243.

Писмено израђено решење о прекршају доставља се подносиоцу захтева и окривљеном по одредбама члана 167. овог закона, уколико се нису одрекли права на жалбу, односно нису изјавили да им се решење не доставља.

Решење о прекршају доставља се оштећеном који није подносилац захтева ако је решењем одлучено о имовинско-правном захтеву, лицу чији је предмет одузет тим решењем о прекршају, као и лицу против кога је изречена мера одузимања имовинске користи.

Достављање усмено саопштеног решења о прекршају окривљеном

Члан 244.

Ако окривљени затражи да му се достави отправак решења о прекршају, судија је дужан да му отправак решења достави у року од осам дана, од дана израде решења.

Захтев окривљеног у смислу става 1. овог члана уноси се у записник уз његов потпис.

Глава 30.

РЕДОВНИ ПРАВНИ ЛЕКОВИ

ЖАЛБА

Подношење жалбе

Члан 245.

Против решења донетог у првом степену може се изјавити жалба другостепеном органу за прекршаје. Жалба се предаје органу за прекршаје који је донео првостепено решење.

Жалба се подноси у року од осам дана од дана усмено саопштене одлуке, односно од дана достављања решења.

Ко може изјавити жалбу

Члан 246.

Жалбу могу изјавити окривљени и подносилац захтева.

У корист окривљеног жалбу могу изјавити његов бранилац, брачни друг, сродник по крви у правој линији, законски заступник, усвојитељ и усвојеник.

У корист окривљеног правног лица жалбу може изјавити његов представник или заступник.

Ако је изречена заштитна мера одузимања предмета чији власник није окривљени, власник предмета може изјавити жалбу само у погледу одлуке о тој мери.

Суспензивно дејство жалбе

Члан 247.

Благовремено изјављена жалба одлаже извршење решења осим у случајевима кад је овим законом другачије одређено.

Одрицање и одустајање од жалбе

Члан 248.

Окривљени и подносилац захтева могу се одрећи права на жалбу пошто је решење о прекршају саопштено а од изјављене жалбе могу одустати до доношења другостепеног решења.

Одрицање и одустајање од права на жалбу не може се опозвати.

Одрицање малолетника од права на жалбу нема правног дејства.

Ако окривљени плати изречену новчану казну пре него што решење о прекршају постане правоснажно, осим у случајевима кад жалба не одлаже извршења решења, сматраће се да се тиме одрекао права на жалбу.

Одрицање од права на жалбу из става 4. овог члана нема дејство у погледу других одлука у решењу о прекршају.

Садржај жалбе

Члан 249.

Жалба треба да садржи ознаку решења о прекршају против којег се жалба изјављује и потпис подносиоца жалбе.

Жалба се не мора посебно образложити, већ је довољно навести у чему је жалилац незадовољан решењем.

У жалби се могу износити нове чињенице и предлагати нови докази. Позивајући се на нове чињенице жалилац је дужан да наведе доказе којима би се те чињенице имале доказати.

Ако жалилац у жалби износи нове доказе, дужан је навести разлоге зашто те доказе није раније изнео, као и да наведе чињенице које тим доказима жели доказати.

Основи због којих се решење о прекршају може побијати

Члан 250.

Решење о прекршају може се побијати:

1. због битне повреде одредаба прекршајног поступка;
2. због повреде материјалног прописа о прекршају;
3. због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања;
4. због одлуке о прекршајним санкцијама, одузимању имовинске користи, трошковима прекршајног поступка и имовинско-правном захтеву.

Битне повреде одредбе прекршајног поступка

Члан 251.

Битна повреда одредаба прекршајног поступка постоји:

1. ако је прекршајни поступак водио и решење о прекршају донео судија који је правоснажном одлуком изузет од вођења поступка и одлучивања;

2. ако је прекршајни поступак водио и решење о прекршају донео судија који се морао изузети (члан 126. став 1. тач. 1. до 5. овог закона);

3. ако окривљени у прекршајном поступку није испитан пре доношења решења о прекршају осим у случајевима из члана 78. став 2. и члана 182. став 8. овог закона;

4. ако окривљени није поучен о праву на употребу језика, али је њему или његовом браниоцу, противно његовом захтеву ускраћено право да на усменом претресу или у току извођења осталих радњи у прекршајном поступку употребљава свој језик и да на свом језику прати ток усменог претреса, односно поступка (члан 80. овог закона);

5. ако је противно закону била искључена јавност на усменом претресу;

6. ако је судија одбацио захтев за покретање прекршајног поступка противно одредбама члана 180. овог закона;

7. ако је судија обуставио прекршајни поступак противно одредбама члана 234. овог закона;

8. ако је решење о прекршају донео првостепени орган за прекршаје који због стварне ненадлежности није могао судити у тој ствари (члан 124. овог закона);

9. ако усмено саопштена одлука није унета у записник (члан 236. став 2. овог закона);

10. ако решењем о прекршају првостепени орган за прекршаје није у целости одлучио о захтеву за покретање прекршајног поступка;

11. ако је првостепени орган за прекршаје одлучио мимо захтева за покретање прекршајног поступка;

12. ако се решење о прекршају заснива на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати решење о прекршају осим ако је с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа било донето исто решење о прекршају;

13. ако је решењем о прекршају повређена одредба члана 82. овог закона;

14. ако је изрека решења о прекршају неразумљива, противречна сама себи или разлозима решења, или ако решење уопште нема разлога или у њему нису наведени разлози о одлучним чињеницама или су ти разлози потпуно нејасни или у знатној мери противречни, или ако о одлучним чињеницама постоји знатна

противречност између оног што се наводи у разлозима решења, о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку, самих тих исправа или записника.

Битна повреда одредаба прекршајног поступка постоји и ако судија за време припремања усменог претреса, или у току претреса, или приликом доношења решења о прекршају није применио или је погрешно применио коју одредбу овог закона, или је на усменом претресу повредио право одбране, а то је било или је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење решења о прекршају.

Поведа материјалног прописа о прекршају

Члан 252.

Поведа материјалног прописа о прекршају постоји ако је прекршајни пропис повређен у питању:

1. да ли је радња за које се окривљени гони прекршај;
2. да ли има околности које искључују прекршајну одговорност;
3. да ли има околности које искључују прекршајно гоњење, а нарочито да ли је наступила застарелост прекршајног гоњења или је ствар већ правоснажно пресуђена;
4. да ли је у погледу прекршаја који је предмет захтева за покретање прекршајног поступка примењен закон или други пропис који се не може применити;
5. да ли је одлуком о казни, заштитној мери или о одузимању имовинске користи прекорачено овлашћење које судија за прекршаје има по закону;
6. да ли су повређене одредбе о урачунавању задржавања притвора и издржане казне.

Погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање

Члан 253.

Решење о прекршају може се побијати због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања кад је првостепени орган за прекршаје неку одлучну чињеницу погрешно утврдио или је није утврдио.

Непотпуно утврђено чињенично стање постоји и кад на то указују нове чињенице или нови докази.

**Побијање решења о прекршају због одлуке о прекршајним санкцијама,
одузимању имовинске користи, трошковима прекршајног поступка и
имовинско-правном захтеву**

Члан 254.

Решење о прекршају може се побијати због одлуке о казни кад том одлуком није прекорачено законско овлашћење (члан 252. став 1. тачка 5. овог закона) или првостепени орган за прекршаје није правилно одмерио казну с обзиром на околности које утичу да казна буде већа или мања. Одлука о казни може се побијати и због тога што је првостепени орган за прекршаје применио или није применио одредбе о ублажавању казне, о ослобођењу од казне, или што није изрекао опомену иако су за то постојали законски услови.

Одлука о заштитној мери или о одузимању имовинске користи може се побијати ако не постоји повреда из члана 252. став 1. тачка 5. овог закона, или је првостепени орган за прекршаје неправилно донео ову одлуку или није изрекао заштитну меру, односно одузимање имовинске користи иако су за то постојали законски услови.

Одлука о трошковима прекршајног поступка и одлука о имовинско-правним захтевима може се побијати кад је првостепени орган за прекршаје о овим питањима донео одлуку противно одредбама овог закона.

Поступак по жалби

Члан 255.

Неблаговремену, недозвољену и од неовлашћеног лица изјављену жалбу одбациће решењем првостепени орган за прекршаје.

Благовремену и дозвољену жалбу првостепени орган ће са списима доставити другостепеном органу за прекршаје у року од три дана.

Одлука другостепеног органа

Члан 256.

Решавајући по жалби другостепени орган за прекршаје може жалбу одбацити, одбити као неосновану и потврдити првостепено решење, или усвојити, а првостепено решење, преиначити или укинути.

Одбацивање жалбе од стране другостепеног органа

Члан 257.

Другостепени орган за прекршаје одбациће жалбу решењем ако утврди да је првостепени орган пропустио да то учини.

Границе испитивања првостепеног решења о прекршају

Члан 258.

Другостепени орган за прекршаје испитује решење о прекршају у оном делу у којем се побија жалбом, али мора увек по службеној дужности испитати:

1. да ли постоји битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 251. став 1. став 1. тач. 1, 3. и 7. до 14. овог закона;

2. да ли је на штету окривљеног повређен материјални пропис (члан 252. овог закона).

Ако жалба изјављена у корист окривљеног не садржи основ за побијање решења о прекршају (члан 249. овог закона), другостепени орган за прекршаје ограничиће се на испитивање повреда из става 1. тач. 1. и 2. овог члана, као и на испитивање одлуке о казни, заштитним мерама и одузимању имовинске користи (254. овог закона).

Потврђивање првостепеног решења

Члан 259.

Другостепени орган за прекршаје одбиће жалбу као неосновану и потврдити првостепено решење кад утврди да не постоје разлози због којих се решење побија, нити повреде закона из члана 258. овог закона.

Преиначење првостепеног решења

Члан 260.

Другостепени орган за прекршаје ће уважити жалбу и преиначити првостепено решење када утврди да су одлучне чињенице у првостепеном поступку утврђене, а да с обзиром на утврђено чињенично стање треба донети другачије решење или ако сматра да постоје такве повреде закона које се могу отклонити без укидања првостепеног решења, или кад нађе да приликом одмеравања казне, односно изрицања заштитне мере нису узете у обзир све околности које су од утицаја за правилно одмеравање казне, односно за законито изрицање заштитне мере или кад околности које су узете у обзир нису правилно оцењене.

Првостепено решење ће се преиначити кад се утврди да је првостепени орган за прекршаје погрешно оценио исправе и доказе које није сам извео, а решење је засновано на тим доказима.

Укидање првостепеног решења

Члан 261.

Другостепени орган за прекршаје ће жалбу уважити и укинуће првостепено решење и предмет вратити првостепеном органу за прекршаје на поновни поступак ако утврди да постоји битна повреда одредаба прекршајног поступка, која је била или је могла бити од утицаја на законито решавање прекршајне ствари, или ако сматра да због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања треба допунити или провести нови поступак, или ако је прекршајни поступак обустављен због погрешне оцене доказа или погрешне примене материјалног права. Из истих разлога може се првостепено решење и делимично укинути, ако се поједини делови решења могу издвојити без штете за павилно одлучивање.

Дејство жалбе у корист саокривљених

Члан 262.

Кад другостепени орган за прекршаје поводом ма чије жалбе изјављене против решења о прекршају, утврди да су разлози због којих је донео решење у корист окривљеног од користи и за којег од окривљених који није изјавио жалбу или није изјавио у том правцу, поступиће по службеној дужности као да таква жалба постоји.

Члан 263.

У образложењу решења другостепени орган за прекршаје цениће жалбене наводе и указаће на повреде закона које је узео у обзир по службеној дужности.

Кад се првостепено решење укида због повреде одредаба прекршајног поступка, у образложењу ће се навести које су одредбе повређене и у чему се састоји повреда.

Кад се првостепено решење укида због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, навешће се у чему се састоје недостаци, односно зашто су нови докази и нове чињенице важне за доношење правилног решења.

Достављање другостепеног решења

Члан 264.

Другостепени орган за прекршаје ће вратити све списе првостепеном органу за прекршаје са довољним бројем оверених преписа свог решења о прекршају ради достављања окривљеном, подносиоцу захтева и другим заинтересованим лицима.

Дужност првостепеног органа за прекршаје

Члан 265.

Првостепени орган за прекршаје дужан је да спроведе све радње и расправи сва спорна питања на које је указао другостепени орган за прекршаје у свом решењу. При доношењу новог решења о прекршају првостепени орган за прекршаје је везан забраном прописаном у члану 82. овог закона.

Глава 31.

ВАНРЕДНИ ПРАВНИ ЛЕКОВИ

ПОНАВЉАЊЕ ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА

Допуштеност понављања поступка

Члан 266.

Прекршајни поступак завршен правоснажним решењем о прекршају може се поновити:

1. ако се докаже да је решење о прекршају засновано на лажној исправи или на лажној изјави сведока или вештака;
2. ако се докаже да је до решења дошло услед кривичног дела судије или другог службеног лица које је учествовало у поступку;
3. ако се утврди да је лице које је кажњено за прекршај за исту радњу већ једном кажњено у прекршајном поступку;
4. ако се изнесу нове чињенице или поднесу нови докази који би сами за себе или у вези са ранијим доказима довели до друкчијег решења да су били познати у ранијем поступку.

Чињенице из става 1. тач. 1. до 3. овог члана доказују се правоснажном судском одлуком или решењем о прекршају. Ако се поступак против тих лица не може спровести зато што су умрле или што постоје околности које искључују кривично гоњење чињенице из тач. 1. и 2. става 1. овог члана могу се утврдити и другим доказима.

Подношење захтева за понављање поступка

Члан 267.

Захтев за понављање прекршајног поступка могу поднети кажњени, његов бранилац, и подносилац захтева, а после смрти кажњеног захтев могу поднети у корист кажњеног и остала лица из члана 246. став 2. овог закона.

Захтев за понављање прекршајног поступка може се поднети у року од годину дана од дана правоснажности решења о прекршају.

Поступак по захтеву

Члан 268.

О захтеву за понављање прекршајног поступка одлучује првостепени орган за прекршаје који је донео првостепено решење о прекршају.

У захтеву треба навести по којем се законском основу тражи понављање поступка и којим се доказима поткрепљују чињенице на којима се захтев заснива. Ако захтев не садржи ове податке, одбациће се решењем.

Захтев ће се одбацити и кад првостепени орган за прекршаје на основу захтева и доказа из списка предмета из ранијег поступка утврди да је захтев поднело неовлашћено лице или да је захтев неблаговремено поднесен или да нема законских услова за понављање поступка или да чињенице и докази на којима се захтев заснива очигледно нису подобни да се на основу њих дозволи понављање.

Захтев за понављање прекршајног поступка у корист кажњеног може се поднети и након што је решење о прекршају извршено и без обзира на застару.

Одлуке поводом захтева за понављање поступка

Члан 269.

Ако првостепени орган за прекршаје не одбаци захтев за понављање прекршајног поступка, поновиће поступак у обиму који је неопходан да се утврде чињенице због којих је захтев поднет.

Зависно од резултата поновљеног прекршајног поступка, захтев ће се решењем одбити или ће се новим решењем о прекршају раније решење укинути у целости или делимично.

Ако се дозволи понављање поступка, у поновном поступку првостепени орган за прекршаје је везан забраном прописаном у члану 82. овог закона.

Против решења којим се дозвољава понављање поступка није дозвољена жалба.

Одлагање извршења решења

Члан 270.

Захтев за понављање прекршајног поступка не одлаже извршење решења, али ако првостепени орган за прекршаје оцени да захтев може бити уважен, може

одлучити да се одложи извршење док се не одлучи о захтеву за понављање поступка.

Решење којим се дозвољава понављање поступка одлаже извршење решења против кога је понављање дозвољено.

ЗАХТЕВ ЗА ВАНРЕДНО ПРЕИСПИТИВАЊЕ ПРАВОСНАЖНОГ РЕШЕЊА О ПРЕКРШАЈУ

Допуштеност захтева

Члан 271.

Захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају може се поднети против другостепеног правоснажног решења о прекршају због повреде закона а у случају и под условима одређеним овим законом.

Окривљени који није користио редовни правни лек против првостепеног решења о прекршају не може поднети захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају, осим кад је само по жалби подносиоца захтева изречена строжија прекршајна санкција из члана 272. овог закона.

Случајеви у којима је допуштен захтев за ванредно преиспитивање решења

Члан 272.

Захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају може се поднети кад је изречена:

- казна затвора;
- заштитна мера забране вршења одређених делатности;
- заштитна мера забране правном лицу да врши одређене делатности;
- заштитна мера забране одговорном лицу да врши одређене послове;
- заштитна мера забране управљања возилом на моторни погон, лицу које је по занимању;
- новчана казна преко 100.000 динара физичком лицу или одговорном лицу у правном лицу и предузетнику, односно 300.000 динара правном лицу за царинске, спољнотрговинске, девизне и пореске прекршаје;
- заштитна мера одузимања предмета за царинске, спољнотрговинске и девизне прекршаје.

Разлози за подношење захтева

Члан 273.

Захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају може се поднети у следећим случајевима:

1. због повреде материјалног права на штету кажњеног предвиђене у члану 252. овог закона;
2. због битне повреде одредаба прекршајног поступка (члан 251. став 1. тач. 1. до 4. и тач. 7. до 14. овог закона);
3. због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 253. овог закона);
4. због одлуке о казни (члан 254. став 1. овог закона).

Овлашћење за подношење захтева

Члан 274.

Захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају могу поднети кажњени, његов бранилац и законски заступник.

Рок за подношење захтева

Члан 275.

Захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају подноси се у року од 15 дана од дана пријема решења о прекршају донесеног у другом степену.

Захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају подноси се писмено Врховни суд Србије.

Одлучивање о захтеву

Члан 276.

О захтеву за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају одлучује Врховни суд Србије.

Одлуке поводом захтева

Члан 277.

Неблаговремени, недозвољени или од неовлашћеног лица поднет захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају Врховни суд Србије одбациће решењем.

Врховни суд Србије пресудом, односно решењем ће одбити захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења као неоснован ако утврди да не постоји повреда прописа на коју се позива подносилац захтева.

Кад Врховни суд Србије утврди да је захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају основан, донеће пресуду, односно решење којим ће или преиначити правоснажно решење о прекршају или га укинути у целини или делимично и предмет вратити првостепеном органу за прекршаје на поновно одлучивање.

Ако Врховни суд Србије нађе да разлози због којих је донео одлуку у корист кажњеног постоје и за којег од кажњених саучесника или саизвршилаца који нису поднели захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају, поступиће по службеној дужности као да такав захтев постоји.

Обавезе првостепеног органа за прекршај

Члан 278.

Ако је правоснажно решење о прекршају укинуто и предмет враћен на поновну одлуку, првостепени орган за прекршаје дужан је да изведе све процесне радње на које је указао Врховни суд Србије.

Пред првостепеним органом за прекршаје окривљени може истицати нове чињенице и нове доказе.

Првостепени орган за прекршаје при доношењу одлуке везан је забраном из члана 82. овог закона.

Одлагање извршења поводом захтева за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају

Члан 279.

Захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају не одлаже извршење решења, али на предлог кажњеног Врховни суд Србије може наложити првостепеном органу за прекршаје да одложи, односно прекине извршење решења док не одлучи о захтеву, ако има основа из којих може закључити да ће удовољити захтеву.

Сходна примена закона о кривичном поступку

Члан 280.

На поступак пред Врховним судом Србије, по захтеву за ванредно преиспитивање против другостепеног решења о прекршају сходно се примењују одредбе о захтеву за ванредно преиспитивање правоснажне пресуде које су предвиђене у Закону о кривичном поступку ако овим законом није другачије предвиђено.

ЗАХТЕВ ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ

Подношење захтева за заштиту законитости

Члан 281.

Против правоснажног решења о прекршају може се подићи захтев за заштиту законитости ако је повређен закон или други пропис о прекршају.

Захтев за заштиту законитости подиже Републички јавни тужилац односно Покрајински јавни тужилац у року од три месеца од дана достављања решења о прекршају.

Захтев за заштиту законитости не може се подићи ако је Врховни суд Србије решавао по захтеву за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају.

Одлучивање по захтеву

Члан 282.

О захтеву за заштиту законитости одлучује Врховни суд Србије, (у даљем тексту: суд).

О седници већа суд ће обавестити републичког јавног тужиоца.

Пре него што предмет буде изнесен на решавање судија одређен за известиоца може по потреби да прибави обавештење о истакнутим повредама закона.

Одлучивање по захтеву

Члан 283.

При решавању о захтеву за заштиту законитости, суд ће се ограничити само на испитивање повреде прописа на које се јавни тужилац позива у свом захтеву.

Суд ће пресудом одбити захтев за заштиту законитости као неоснован ако утврди да не постоји повреда прописа на коју се указује у захтеву.

Кад суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан, донеће пресуду којом ће према природи повреде, преиначити правоснажну одлуку или укинути у целисти или делимично одлуке првостепеног и другостепеног органа за прекршаје и предмет вратити на поновно одлучивање првостепеном органу за прекршаје, или ће се ограничити само на то да утврди повреду прописа.

Члан 284.

Ако је захтев за заштиту законитости подигнут на штету кажњеног, а суд нађе да је основан, утврдиће само да постоји повреда закона, не дирајући у правоснажну одлуку.

Ако суд нађе да разлози због којих је донео одлуку у корист кажњеног постоје и за неког од кажњених саизвршилаца у погледу којег није подигнут захтев за заштиту законитости, поступиће по службеној дужности, као да такав захтев постоји.

Ако је захтев за заштиту законитости подигнут у корист кажњеног, суд је при доношењу одлуке везан забраном из члана 82. овог закона.

Достављање пресуде

Члан 285.

Одлука суда, у потребном броју примерака доставља се првостепеном органу за прекршаје преко другостепеног органа за прекршаје.

Члан 286.

Ако је правоснажно решење о прекршају укинато и предмет враћен на поновно вођење прекршајног поступка, за основу ће се узети ранији захтев за покретање прекршајног поступка.

Првостепени орган за прекршаје је дужан да изведе све процесне радње и да расправи питања на која му је указао суд.

Пред првостепеним и другостепеним органом за прекршаје могу се истицати нове чињенице и подносити нови докази.

Првостепени орган за прекршаје је приликом доношења нове одлуке везан забраном из члана 82. овог закона.

Захтев за заштиту законитости не одлаже извршење решења о прекршају, али суд, при решавању о захтеву може наложити надлежном органу да одложи, односно прекине извршење решења, док не одлучи о подигнутом захтеву.

Глава 32.

ПОСЕБНИ ПОСТУПЦИ

ПОСТУПАК ПРЕМА МАЛОЛЕТНИЦИМА

Примена поступка

Члан 287.

У прекршајном поступку према малолетнику примењују се одредбе ове главе, а остале одредбе прекршајног поступка предвиђене овим законом само ако нису у супротности са овим одредбама.

Хитност поступка

Члан 288.

Прекршајни поступак према малолетнику је хитан.

Пре изрицања васпитне мере или казне према малолетнику прибавиће се мишљење надлежног општинског органа старатељства.

Код предузимања радњи према малолетном учиниоцу прекршаја у његовом присуству, а нарочито при његовом испитивању, лица која учествују у поступку дужна су да поступају обазриво, водећи рачуна о душевној развијености, осетљивости и личним својствима малолетника.

Позивање малолетника

Члан 289.

Малолетник се позива преко родитеља, односно старатеља осим ако то није могуће због потребе хитног поступања или из других оправданих разлога.

Ако се позивање малолетника не врши преко родитеља, односно старатеља, првостепени орган који води прекршајни поступак ће их обавестити о покретању поступка.

Обавеза сведочења

Члан 290.

Нико не може бити ослобођен од дужности да сведочи о околностима потребним за оцењивање душевне развијености малолетника, упознавање његове личности и прилика у којима живи.

Издајање поступка

Члан 291.

Кад је малолетник учествовао у извршењу прекршаја заједно са пунолетним лицима, поступак према њему ће се издвојити и спровести по одредбама ове главе.

Поступак према малолетнику може се водити заједно са поступком против пунолетних лица и спровести по општим одредбама овог закона, само ако је спајање поступка неопходно за свестрано разрешење ствари.

Права родитеља и старалаца

Члан 292.

У поступку према малолетницима, орган старатељства и родитељи, односно старалац малолетника имају право да се упознају са током поступка, да у току поступка стављају предлоге и да указују на чињенице и доказе који су од важности за доношење правилне одлуке.

Нецелисходност покретања поступка

Члан 293.

Првостепени орган за прекршаје може одлучити да се не покрене прекршајни поступак против малолетника, ако сматра да не би било целисходно да се поступак води с обзиром на природу прекршаја и околности под којима је прекршај учињен, ранији живот малолетника и његова лична својства.

У случају из става 1. овог члана решењем ће се одбацити захтев за покретање прекршајног поступка са образложењем због чега је захтев одбачен, а о учињеном прекршају обавестиће се родитељ малолетника, односно старалац и орган старатељства ради предузимања мера у оквиру њихових овлашћења.

Право на подношење жалбе

Члан 294.

Против решења о прекршају донесеног у поступку према малолетнику којим је малолетник оглашен одговорним за прекршаје, жалбу могу изјавити, поред лица из члана 246. овог закона, још и старалац, брат, сестра и хранилац малолетника.

Лица из става 1. овог члана могу изјавити жалбу у корист малолетника и против његове воље.

Поступање према детету

Члан 295.

Кад судија за прекршај утврди да малолетник у време извршења прекршаја није имао навршених 14 година живота обуставиће прекршајни поступак.

У случају из става 1. овог члана првостепени орган за прекршаје ће обавестити родитеља, односно старатеља малолетника, као и орган старатељства о прекршају који је учињен, а по потреби може обавестити и школу, односно организацију у којој је малолетник смештен.

Искључење јавности

Члан 296.

У поступку према малолетнику увек ће се искључити јавност.

Наплата новчане казне на лицу места

БРИСАНО - са 44/98

Члан 297.

БРИСАН - са 44/98

Поступање у случају неплаћања казне

БРИСАНО - са 44/98

Члан 298.

БРИСАН - са 44/98

Право на накнаду штете због неоправданог кажњавања

Члан 299.

Право на накнаду штете због неоправданог кажњавања има лице коме је правоснажним решењем о прекршају била изречена прекршајна казна или заштитна мера, а касније је поводом ванредног правног лека прекршајни поступак обустављен осим у следећим случајевима:

1. ако је до обуставе прекршајног поступка дошло због тога што је у новом поступку поводом ванредног правног лека оштећени као подносилац захтева одустао од захтева за покретање прекршајног поступка а до одустанка је дошло на основу споразума са окривљеним;

2. ако је поводом захтева за понављање прекршајног поступка на штету окривљеног нови поступак обустављен услед смрти или каквог трајног душевног обољења окривљеног после учињеног прекршаја;

3. ако је нови прекршајни поступак обустављен због застарелости гоњења до кога је дошло због недостижности окривљеног да се прекршајни поступак оконча;

4. ако је окривљени својим лажним признањем или на други начин намерно проузроковао своје кажњавање осим ако је на то био принуђен.

Други случајеви права на накнаду штете

Члан 300.

Право на накнаду штете има и лице:

1. према коме је одређено извршење прекршајне санкције пре правоснажности решења о прекршају ако у жалбеном поступку дође до обуставе прекршајног поступка;

2. које је било задржано у прекршајном поступку, па је поступак обустављен;

3. које је издржало казну затвора па му је поводом ванредног правног лека или поводом жалбе изјављене против решења којим је одређено извршење решења пре његове правоснажности, изречена казна затвора у трајању краћем од казне коју је издржало, или је изречена прекршајна санкција која се не састоји у лишењу слободе;

4. које је услед грешке или незаконитог рада судије неосновано задржано дуже неко што закон дозвољава.

Повраћај новчаних износа

Члан 301.

Лице коме је у прекршајном поступку неоправдано изречена новчана казна заштитна мера одузимања имовинске користи или заштитна мера одузимања предмета, има право на повраћај плаћене новчане казне, повраћај одузете имовинске користи, повраћај предмета или новчане вредности одузетог предмета (у даљем тексту: повраћај новчаног износа).

Сматра се да је лице неоправдано кажњено ако је у случају преиначења правоснажног решења о прекршају или укидања правоснажног решења о прекршају поступак против њега правоснажно обустављен услед тога што је утврђено да дело није прекршај или што постоје основи који искључују одговорност учиниоца прекршаја, или што нема доказа да је оно учинило прекршај.

Повраћај новчаног износа не може захтевати кажњено лице које је својим лажним признањем проузроковало кажњавање.

После смрти неоправдано кажњеног лица накнаду штете, односно повраћај новчаног износа могу тражити његов брачни друг и његови сродници које је он по закону био дужан да издржава.

Члан 302.

Право неоправдано кажњеног лица и лица које је оно по закону било дужно да издржава, да тражи накнаду штете, односно повраћај новчаног износа застарева за једну годину од дана правоснажности решења о прекршају којим је прекршајни поступак био обустављен.

Застарелост из става 1. овог члана се прекида подношењем захтева Министарству правде.

Ако је захтев за накнаду штете, односно повраћај новчаног износа поднело неоправдано кажњено лице, после његове смрти лица из члана 301. став 4. овог закона могу продужити поступак за остваривање захтева у року од три месеца од дана смрти неоправдано кажњеног лица и то само у границама раније поднесеног захтева.

Ако се неоправдано кажњено лице одрекло захтева за наплату штете, односно повраћај новчаног износа после његове смрти захтев се не може поставити.

Члан 303.

Овлашћено лице дужно је да се са својим захтевом за накнаду штете обрати Министарству правде ради споразума о постојању штете и висини накнаде.

Ако до споразума не дође у року од два месеца од дана пријема захтева, овлашћено лице може поднети тужбу за накнаду штете против Републике Србије код надлежног суда у року од 30 дана од дана истека рока за постизање споразума.

Захтев за повраћај новчаног износа подноси се републичком органу управе надлежном за послове финансија. Ако надлежни орган одбије захтев или у року од два месеца не донесе решење по захтеву, овлашћено лице може свој захтев остварити тужбом за накнаду штете код надлежног суда у року из става 2. овог члана.

Док траје поступак код надлежног органа из ст. 1, 2. и 3. овог члана не тече застарелост предвиђена у члану 302. овог закона.

Глава 32.а

Прекршајни поступак који воде органи државне управе

Редован поступак

Члан 303а

Кад је за прекршај од казни прописана само новчана казна, законом се може одредити да прекршајни поступак за поједине прекршаје у првом степену води орган државне управе.

Када је законом или уредбом прописано изрицање заштитне мере, орган државне управе не изриче новчану казну, већ подноси захтев за покретање прекршајног поступка, осим за прекршаје из области јавних прихода, царинског, спољнотрговинског и девизног пословања.

Орган државне управе прекршајни поступак води по одредбама овог закона.

Члан 303б

Службено лице које у органу државне управе води прекршајни поступак и доноси решење о прекршају мора имати завршени правни факултет, положени стручни испит и најмање три године радног искуства у правној струци после завршеног правног факултета.

Службено лице одређује из реда запослених у органу државне управе функционер који руководи органом.

Члан 303в

На решење о прекршају које донесе орган државне управе, може се изјавити жалба већу за прекршаје надлежном по месту учињеног прекршаја, осим за царинске, спољнотрговинске и девизне прекршаје, код којих ће о жалбама на решења одлучивати другостепени орган из члана 84. став 5. овог закона.

Ако се жалба не изјави, решење се доставља на извршење општинском органу за прекршаје надлежном по месту пребивалишта кажњеног, са забелешком да изречена новчана казна није плаћена.

На извршење новчане казне примењују се одредбе овог закона о замени новчане казне казном затвора.

Наплата новчане казне на лицу места

Члан 303г

Кад је прописом о прекршају предвиђено да се новчана казна наплаћује на лицу места, изриче и наплаћује је овлашћено лице у органу државне управе надлежном за извршење прописа који је прекршајем повређен. О наплаћеној новчаној казни издаје се потврда у којој се означава који је прекршај учињен и колика је новчана казна изречена и наплаћена.

***) Ако новчана казна не буде наплаћена на лицу места овлашћено лице из става 1. овог члана одмах ће учиниоцу прекршаја уручити позив да исту плати у року од осам дана или да одређеног дана и часа приступи у орган државне управе ради вођења прекршајног поступка.**

Рок за долазак по позиву за вођење прекршајног поступка из става 2. овог члана не може бити краћи од осам дана.

Учинилац прекршаја ће се у позиву посебно поучити о праву на одбрану из члана 79. овог закона.

На решење о прекршају органа државне управе донетом сходно одредбама овог закона, може се изјавити жалба органу надлежном за вођење другостепеног прекршајног поступка, преко органа који је донео решење, у року од осам дана од дана достављања решења.

На решење органа надлежног за вођење другостепеног прекршајног поступка жалба није дозвољена.

Ако учинилац прекршаја у року за жалбу не плати новчану казну, нити изјави жалбу, решење о прекршају доставља се на извршење општинском органу за прекршаје надлежном по месту пребивалишта кажњеног, са забелешком да изречена новчана казна није плаћена.

На извршење новчане казне примењују се одредбе овог закона о замени новчане казне казном затвора.

***) ПАЗЊА - означени текст - (ст. 2-8) додат је изменама Закона у 55/2004, а примењује се по протеклу деведесет дана од дана ступања на снагу измене.**

Члан 303д *)

Ако учинилац прекршаја у року за жалбу не плати новчану казну, нити изјави жалбу, решење о прекршају доставља се на извршење општинском органу за прекршаје надлежном по месту пребивалишта кажњеног, са забелешком да изречена новчана казна није плаћена.

На извршење новчане казне изречене на лицу места примењују се одредбе овог закона о замени новчане казне казном затвора.

**Пажња: Одредбе члана 303д - НИСУ САГЛАСНЕ СА УСТАВОМ СРЈ.
Видети: 7. Напомену Intermexa**

Глава 33.

Извршење одлука

Члан 304.

Решење донето у прекршајном поступку извршава се кад постане правоснажно и кад за извршење нема законских сметњи, ако овим законом није друкчије одређено.

Решење о прекршају је правоснажно кад се више не може побијати жалбом или кад жалба није дозвољена.

Решење о прекршају којим је правоснажно изречена новчана казна или је одлучено о накнади трошкова поступка или о имовинско-правном захтеву, или је изречена мера одузимања имовинске користи, извршава се кад истекне у решењу одређен рок за плаћање казне, трошкова поступка, имовинске користи, накнаде штете или за повраћај ствари.

Ако за поједине случајеве у закону није друкчије одређено, решење о прекршају се извршава кад протекне 15 дана од његове правоснажности, а ако је против решења о прекршају била изјављена жалба, тај рок се рачуна од дана достављања другостепеног решења.

Наредба се извршава одмах ако првостепени орган који је издао наредбу не одреди друкчије.

Члан 305.

Решење о прекршају може се извршити и пре његове правоснажности у следећим случајевима:

1. ако окривљени не може да докаже свој идентитет или нема пребивалиште, или ако одлази у иностранство ради боравка, а првостепени орган за прекршаје нађе да постоји основана сумња да ће окривљени осујетити извршење изречене казне;

2. ако је окривљеном изречена казна затвора за тежи прекршај против јавног реда и мира, а постоји основана сумња да ће прекршај поновити или ако то интереси безбедности посебно захтевају.

У случајевима из става 1. овог члана првостепени орган за прекршаје ће у решењу о прекршају одредити да окривљени и пре правоснажности решења приступи извршењу изречене казне.

Ако окривљени изјави жалбу против решења којим је одређено извршење решења пре његове правоснажности, првостепени орган за прекршаје је дужан да жалбу са списом предмета достави другостепеном органу за прекршаје у року од 24 сата рачунајући од сата кад је жалбу примио, а другостепени орган за прекршаје дужан је да по жалби одлучи и своје решење достави првостепеном органу за прекршаје у року од 48 сати рачунајући од сата пријема списка предмета.

Члан 306.

Решење о прекршају донесено у поступку према малолетнику не може се извршити пре правоснажности.

Решење о прекршају које донесе орган државне управе не може бити принудно извршено пре правоснажности.

Члан 307.

У циљу обезбеђења извршења решења о прекршају првостепени орган за прекршаје може, уколико нађе да би кажњено лице чије се место боравка налази у иностранству могло осујетити извршење решења, задржати путну исправу до извршења решења.

О задржавању путне исправе издаје се потврда.

Члан 308.

Казна затвора, новчана казна замењена казном затвора, заштитне мере и васпитне мере извршавају се по закону којим се уређује извршење кривичних санкција, ако овим законом није друкчије одређено.

Члан 308а

Кажњени коме је у прекршајном поступку изречена казна затвора у трајању од најмање тридесет дана, и који је издржао најмање половину изречене казне, има право на подношење молбе за условни отпуст.

Поступак за пуштање на условни отпуст покреће се на молбу кажњеног.

Молба се подноси првостепеном органу за прекршаје који је донео решење о кажњавању.

Старшина првостепеног органа за прекршаје, пре одлучивања о молби кажњеног, утврђује да ли су испуњени услови из става 1. овог члана.

Пре одлучивања о молби кажњеног, старшина првостепеног органа за прекршаје, тражи извештај од управе завода у којој кажњени издржава казну затвора о његовом владању, извршавању радних обавеза с обзиром на радне способности и другим околностима које указују на то да ли је постигнута сврха кажњавања, уколико извештај није достављен уз молбу за отпуст.

Рок за доношење решења о условном отпусту је три дана од дана пријема молбе.

Решење о условном отпусту, са датумом када се кажњени пушта на условни отпуст, доставља се кажњеном у року од три дана од дана доношења.

На решење о условном отпусту кажњени има право да у року од три дана од дана пријема првостепеног решења, преко првостепеног органа, изјави жалбу другостепеном органу за прекршаје.

Другостепени орган за прекршаје дужан је да о жалби на решење о условном отпусту одлучи у року од три дана од дана пријема жалбе.

Члан 309.

БРИСАН - са 44/98

Извршење заштитне мере одузимање предмета

Члан 310.

Заштитну меру одузимања предмета извршава орган у чију надлежност спада извршење, односно надзор над извршењем прописа по којима је заштитна мера изречена, ако законом није друкчије одређено.

Продаја одузетих предмета врши се по прописима који важе за пореско извршење, уколико посебним прописима није друкчије одређено.

Ако је решењем о прекршају одређено да ће се одузети предмет предати одређеном органу или организацији, тај орган или организација ће се позвати да предмет преузме.

Ако је учинилац самовољно отуђио или уништио предмет прекршаја или на други начин онемогућио извршење, посебним решењем првостепеног органа за прекршаје обавезаће се да плати новчани износ који одговара вредности тог предмета.

Новчани износ добијен продајом предмета који је својина учиниоца прекршаја, а одузет је по решењу првостепеног органа за прекршаје уноси се у буџет Републике.

Ако су продати предмети који нису својина учиниоца прекршаја или њима не располаже правно лице - учинилац прекршаја, новчани износ се предаје лицу чија су својина ти предмети, односно правном лицу које располаже тим предметима. Ако је то лице напознато и не јави се ни за једну годину дана од дана продаје, новчани износ добијен од продаје таквих предмета уноси се у буџет Републике.

Обавештење о извршењу заштитне мере

Члан 311.

Органи који су по овом закону обавезни да извршавају заштитне мере, дужни су да о извршењу заштитне мере обавесте првостепени орган за прекршаје који је меру изрекао.

Извршење мере одузимања имовинске користи

Члан 312.

Меру одузимања имовинске користи изврава првостепени орган за прекршаје који је донео решење о прекршају.

Принудну наплату ове мере врши орган надлежан за послове прихода по прописима који важе за принудну наплату пореза.

Из непокретности принудно се може наплаћивати имовинска корист која се није могла наплатити на начин из става 2. овог члана.

Принудну наплату одузимања имовинске користи из непокретности врши општински суд по прописима извршног поступка.

Имовинска корист одузета решењем о прекршају уноси се у буџет Републике.

Извршење мере одузимања имовинске користи изречене правном лицу које је после правоснажности решења о прекршају престало да постоји, спровешће се против правног лица које је преузело његову имовину до висине преузете имовине.

Органи из ст. 2. и 4. овог члана дужни су да о одузимању имовинске користи обавесте првостепени орган за прекршаје који је ову меру изрекао.

Трошкове извршења сноси кажњено лице.

Начин исплате новчане казне

Члан 313.

Новчану казну изречену за прекршај и трошкове прекршајног поступка извршава првостепени орган за прекршаје који је казну изрекао.

Новчана казна, трошкови прекршајног поступка и други новчани износи уплаћују се преко поште, банке или Управе за јавна плаћања на посебној уплатници попуњеној од стране надлежног првостепеног органа за прекршаје у року одређеном решењем о прекршају.

Ако кажњено физичко лице у одређеном року не плати трошкове прекршајног поступка и новчану казну која прелази 15.000 динара и ако кажњено правно лице и професионални војник не плати новчану казну и трошкове прекршајног поступка у одређеном року, наплата ће се извршити принудним путем.

Принудну наплату новчане казне за извршени прекршај и трошкова прекршајног поступка врши (*) надлежни порески орган по прописима о принудној уплати пореза.

НАП. INTERMEXA - Изменом у 53/93 -> вероватно омашком изостављен глагол: „врши”

Орган надлежан за принудну наплату из става 4. овог члана обавезан је да у року од 15 дана од дана извршења, односно покушане наплате извести надлежни првостепени орган за прекршаје о извршеној уплати, као и о евентуалној немогућности принудне наплате.

Трошкове учињене ради принудног извршења новчане казне и трошкове прекршајног поступка сноси кажњени.

После смрти кажњеног новчана казна и трошкови прекршајног поступка неће се извршити.

Члан 314.

Ако кажњено лице коме је дозвољено да новчану казну исплаћује у ратама не врши уредно уплате, орган надлежан за извршење може решењем опозвати своју одлуку о плаћању у ратама.

Против решења из става 1. овог члана жалба није дозвољена.

Дужност обавештавања о плаћању новчане казне

Члан 315.

О извршеној уплати новчане казне, трошкова поступка и других новчаних износа, Управа за јавна плаћања је обавезна да без одлагања извести првостепени орган за прекршаје који је донео решење о кажњавању, достављањем извештаја о плаћању уз извод о дневним променама на одговарајућим рачунима.

Члан 316.

Извршење решења о прекршају у погледу накнаде штете и повраћаја ствари врши се по захтеву оштећеног, односно сопственика ствари.

Принудна наплата накнаде штете, односно повраћај ствари врши се по прописима који важе за извршни поступак.

Правоснажно решење о прекршају је извршни наслов.

Члан 317.

БРИСАН - са 44/98

Глава 34.

ПРИМЕНА ПРОПИСА О ПРЕКРШАЈИМА (КОЛИЗИОНЕ НОРМЕ И УСТУПАЊЕ ПРЕДМЕТА НА ИЗВРШЕЊЕ) У ОДНОСИМА ИЗМЕЂУ ПРВОСТЕПЕНИХ ОРГАНА ЗА ПРЕКРШАЈЕ У РЕПУБЛИЦИ

Члан 318.

Првостепени орган надлежан за прекршаје који је изрекао казну затвора, васпитну меру или заштитну меру, може захтевати да се та казна, односно мера изврши на подручју другог органа за прекршаје у Републици, на коме има пребивалиште, односно боравиште лице према коме се извршење има спровести.

Првостепени орган за прекршаје који је донео решење о прекршају може захтевати да се ради принудне наплате новчане казне или других новчаних износа

и ради одузимања предмета на основу извршног решења о прекршају, извршење на имовини извршиоца прекршаја спроведе на подручју другог органа за прекршаје у Републици на коме се налази имовина или предмет на коме треба спровести извршење.

У случајевима из ст. 1. и 2. овог члана захтев за спровођење извршења упућује се првостепеном органу за прекршаје који је на основу закона или другог прописа надлежан да спроводи извршење решења о прекршајима.

Члан 319.

Првостепени орган за прекршаје који је у смислу члана 318. став 2. овог закона спровео извршење на имовини учиниоца прекршаја, дужан је да са наплаћеним износима или одузетим предметом поступи по налогу првостепеног органа за прекршаје који је донео решење о прекршају.

Првостепени орган за прекршаје који је спровео извршење доноси решење о трошковима који су настали при спровођењу извршења. Ради намирања тих трошкова, тај орган ће задржати потребну суму од наплаћеног износа.

Члан 320.

Државни органи, предузећа и друге организације дужни су да првостепеном органу за прекршаје указују правну помоћ.

Члан 321.

О сукобу надлежности између првостепених органа за прекршаје са подручја два другостепена органа за прекршаје у Републици решава Врховни суд Србије.

Глава 35.

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 322.

Одредбе члана 1. тач. 1, 2 - 83, и чл. 318, 319. и 321. овог закона примењују се на основу Амандмана XXXIII став 1. тач. 7. и 14. на Устав Социјалистичке Републике Србије јединствено на територији Републике.

На основу члана 301. Устава Социјалистичке Републике Србије, чл. 84. и 112. ст. 4, 5. и 6, чл. 117 - 317, чл. 320, 322 - 324. и члан 330. овог закона се примењују јединствено на територији Републике.

Члан 323.

Прописи о прекршају који нису у складу са овим законом ускладиће се у року од једне године од дана ступања на снагу овог закона.

Ако су прекршајне казне и заштитне мере утврђене прописима из става 1. овог члана изнад граница предвиђених овим законом, примениваће се одредбе овог закона.

Члан 324.

Прекршајни поступак у коме до дана ступања на снагу овог закона не буде донето правоснажно решење наставиће се по одредбама овог закона.

Решење о прекршају које је постало правоснажно пре ступања на снагу овог закона, извршава се по прописима који су до тада важили.

Члан 325.

Лица која су на дан ступања на снагу овог закона затечена на дужности општинског судије за прекршаје, са VI степеном стручне спреме, а имају положени испит за судију за прекршаје, могу и даље бити бирани за судију.

Лица која су на дан ступања на снагу овог закона затечена на дужности општинског судије за прекршаје, а имају IV степен стручне спреме, могу остати на тој дужности до истека рока на који су изабрани.

Члан 326.

Судије за прекршаје изабране по досадашњим прописима остају на дужности и после ступања на снагу овог закона.

Време за поновни избор лица из става 1. овог члана рачуна се од дана последњег избора, односно поновног избора за судију за прекршаје.

Судија који до дана ступања на снагу овог закона није положио испит за судију за прекршаје из члана 67. став 2. Закона о прекршајима („Службени гласник СРС”, број 6/79), дужан је да испит положи у року од годину дана од дана избора за судију за прекршаје.

Ако у том року не положи испит за судију за прекршаје, разрешиће се судијске дужности.

Члан 327.

Пословник о раду органа за прекршаје донеће се у року од једне године дана од дана ступања на снагу овог закона.

До доношења пословника о раду органа за прекршаје примењиваће се Пословник о раду органа за вођење прекршајног поступка („Службени гласник СРС”, број 13/80).

Члан 328.

Пословни објекти и средства опреме које користи Градско веће за прекршаје у Београду преносе се на Веће за прекршаје у Београду са 1. јануаром 1990. године.

Члан 329.

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о прекршајима („Службени гласник СРС”, бр. 6/79, 41/81, 24/84, 41/87 и 27/88).

Члан 330.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Социјалистичке Републике Србије”.